

Δύο φωτογραφίες από το άλμπουμ του Πέτρου Χρηστοφίδη

Πρόσκοποι, ναυτοπρόσκοποι και αεροπρόσκοποι Καΐρου και Ηλιουπόλεως στις αρχές της δεκαετίας του 1960

Πρόσκοποι και αεροπρόσκοποι Ηλιουπόλεως - εκδρομή στη Μάρσα Ματρούχ

Κ Α Δ Μ Ο Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521,
www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΤΕΥΧΟΣ
3/2016

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Ευάγγελος Πεζάς, evanpezas@gmail.com

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com
Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com
Δημήτρης Πιερής, dpieris@gmail.com
Λήδα Καρρά, ledaliongr@yahoo.gr

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Μαρία Αδαμαντίδου, marouli1@gmail.com
- Σταύρος Γεωργιάδης, georgiadis.stavros@gmail.com
- Αλέκος Γκρέις, greissaleco@yahoo.com
- Ζέφυρος Καυκαλίδης, zephyr@otenet.gr
- Γιάννης Κογκουλέρης, jeco2print@gmail.com
- Δημήτρης Κόκκινος, dkokkinos@elemko.gr
- Πέρσα Κουμούση, persacoum@gmail.com
- Μιχάλης Κωβαίος, m.coveos1@gmail.com
- Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com
- Λάμπρος Μπενοβίας, vassoula1@yahoo.com
- Μιχάλης Μπίσκος, mibisk@yahoo.com
- Νίκος Νικηταρίδης, nbnikit@gmail.com
- Λάκης Πεζάς, evanpezas@gmail.com
- Βίλλυ Πολίτη, villy_cairo@yahoo.com

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΩΝ

◆ Διο Λόγια από τον Πρόεδρο, <i>γράφει ο Νικόλαος Βαδής</i>	4
◆ Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i>	5
◆ Δήμος Σταρένιος, <i>γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης</i>	7
◆ Το χρονογράφημα του Κάδμου, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i>	9
◆ Το σκίτσο του Γκρέις	10
◆ Αμπετειανοί του εξωτερικού "en famille" Οικογένεια Κογκουλέρη	11
◆ Η Φιλική Εταιρεία, Ο Μοχάμετ Άλη και οι Έλληνες της Αιγύπτου, <i>γράφει ο Ζέφυρος Καυκαλίδης</i>	12
◆ Αμπετειανών Δρώμενα : "ΚΕΡΑΥΝΟΣ" <i>γράφει Δημήτρης Κόκκινος</i>	14
◆ Επιστολή Μιχάλη Ευσταθιάδη & Οι Αναγνώστες μας γράφουν	15
◆ Το Ιστορικό Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, <i>γράφει η Βίλλυ Πολίτη</i>	16
◆ Ελληνική Παράδοση Παραδοσιακοί χοροί Ανατολική Μακεδονία, <i>γράφει η Καίτη Μπαραμίλη</i>	18
◆ Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα, <i>γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας</i>	20
◆ Βράβευση Ντένη Πλέσσα	21
◆ Το σκίτσο του Κάδμου, <i>σκισάει ο Σταύρος Γεωργιάδης</i>	23
◆ "Ambetios on my mind", <i>γράφει η Πέρσα Κουμούση</i>	24
◆ Πρόσκληση για το βιβλίο του Ανδρέα Γιοβάνου	26
◆ Αποσπάσματα από ρεπορτάζ της εφημερίδας "Καΐρον", <i>γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου</i>	27
◆ Απολυτήριο του έτους 1905 & φωτογραφία του Ιωάννη Ευγενίδη	28
◆ Σκίτσο του Κάδμου ...ανανεωμένο του Σταύρου Γεωργιάδη	29
◆ Στερνά λόγια για τον (Χάρη) Τσιλτικλή, <i>γράφουν ο Μιχάλης Μπίσκος και ο Μιχάλης Κωβαίος</i>	30

Ο ΚΑΔΜΟΣ φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν και διανέμεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή στα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

Κάδμος

Δυο Λόγια από τον Εκδότη και Πρόεδρο του Συλλόγου μας

.....γράφει ο Νικόλαος Βαδής, απόφοιτος 1963

Ο «Κάδμος» έχει πάρει προ πολλού την πορεία του...

Μέχρι τώρα μας έδωσε περισσότερα από όσα ζητήσαμε! Πετυχαίνει να είναι παντού και πάντα οι ίδιος, αντικειμενικός, σοβαρός και προπαντός αγαπητός...

Έχει το χάρισμα να οικειώνεται με τον αναγνώστη του, και να του περνά σωστές ιδέες, σκέψεις και κυρίως μνήμες, με σύντομα και απλά λόγια, φτάνει εκεί που πρέπει. Οπωσδήποτε δεν αρέσκειται στο να μακρολογεί. Κατά τρόπο αφοπλιστικό, βασίζεται σε ό,τι είναι αυταπόδεικτο και κυρίως περιστρέφεται σε ό,τι είναι παραδοσιακό. Μας μιλά για έναν «Πολιτισμό» που εκ των πραγμάτων τον αποκαλούμε «Αιγυπτιατισμό». Χρησιμοποιεί την κοινή λογική για θέματα που δεν μπορούν να τεθούν υπό αμφισβήτηση. Καταφέρνει να προσεγγίζει καίρια ζητήματα που για τα μέλη μας είναι πάντα ενδιαφέροντα. Αποφεύγει το φανταστικό. Επιδιώκει το πραγματικό.

Με ρέοντα τρόπο γραφής μας παίρνει εκεί που αναφέρονται τα δέοντα θέματα μιας εποχής, που τα ζήσαμε, μέσα από όσα πήραμε και από όσα αφήσαμε.

Η διαχρονική του αξία φαίνεται στο ότι δεν ξεπερνά τα όρια που έχει η ιστορία. Και έτσι παραμένει πιστός στην υπάρχουσα πραγματικότητα.

Αναμφισβήτητα είναι επιδέξιος ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται τα όσα αφορούν τον «Κάδμο» η υπεύθυνη επιτροπή υπό την εποπτεία του αρχισυντακτών κυρίου Λάκη Πεζά. Ένα μεγάλο μπράβο.

Επ' ευκαιρία του καλοκαιριού, τις καλύτερές μας ευχές για πρόοδο, υγεία και ευτυχία προς όλους και στη διεθνή μας κοινωνία.

Η Συντακτική Επιτροπή και οι Συνεργάτες του ΚΑΔΜΟΥ
σας εύχονται ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Αγαπητοί μας αναγνώστες, αγαπητοί φίλοι και φίλες του Κάδμου

Η ζέστη ήρθε πρόωρα αυτό το καλοκαίρι. Τώρα που γράφω αυτές τις λίγες γραμμές για τον Κάδμο του Ιουλίου, η θερμοκρασία ανέβηκε στους 35 βαθμούς. Ο εκδότης μας ο Νικόλας Βαδής, που μόλις γύρισε από το Κάιρο, μου είπε ότι άφησε 44 βαθμούς εκεί.. Ναι, αλλά είναι χωρίς υγρασία κ. Πρόεδρε, ενώ εδώ, στην ευλογημένη μας πόλη των Αθηνών, η υγρασία μας λειώνει. Αλήθεια, φίλοι μου, θυμάστε αυτές τις ζεστές μέρες καλοκαιριού στο Κάιρο, με 45 και βάλτε θερμοκρασία; Και χωρίς κλιματισμό! Πώς αντέχαμε; Κλείναμε τα παντζούρια καλά-καλά και περιμέναμε να πέσει ο ήλιος για να βγούμε έξω, ή φευγάμε για την Αλεξάνδρεια –Σίντι Μπίσορ, Μαντάρα, Σάτν-μπε, Μοντάζα- ή Πόρτ Σάιντ, Ισμαηλία, Σουέζ, Χουργκάντα, Σάρμ ελ Σεχ, ή Κύπρο, Ρόδο, Λέρο, Κάσο, Λήμνο, ναι, και Κάρυστο -το χωριό του παππού μου- και Αθήνα βέβαια, για λίγο, να πάμε στο βιβλιοπωλείο της Εστίας στην πλατεία Κλαυθμώνος -πάει κι αυτό- να αγοράσουμε τα Κλασσικά Εικονογραφημένα, που δεν προλάβαμε στο Κάιρο, τα τελευταία του Ντίσνεί, του Μικρού Ήρωα και βιβλία, του Γιάννη Μαρή, ο αγαπητός μου συγγραφέας τότε, του Καζαντζάκη, του Βενέζη, Μυριβίλη και άλλων Ελλήνων συγγραφέων που δεν είχαν έρθει ακόμα στο Κάιρο.

Μέσα σ' αυτήν την ζέστη, λοιπόν, του Ιουλίου, ελπίζουμε ότι αυτό το τεύχος του Κάδμου, λίγο να σας δροσίσει, διασκεδάσει, ενημερώσει, προβληματίσει και κυρίως να κάνει τους κόπους και τον χρόνο που αφιερώνουμε εμείς, στη Συντακτική Επιτροπή του περιοδικού σας, Βαδής Νικόλας, Μπαραμίλη Καίτη, Πιερρής Μίμης, Καρρά Λήδα και εγώ να «πιάσουν τόπο». Ο εκδότης και πρόεδρος του Συλλόγου μας, Νικόλας Βαδής, μας στέλνει ένα σύντομο και κολακευτικό μήνυμα από το Κάιρο και είναι ένα παράδειγμα της λαϊκής παροιμίας που λέει ότι "Αν δεν παϊνέψεις το σπίτι σου θα πέσει να σε πλακώσει!" Πρόεδρε σ' ευχαριστούμε. Ο Νικόλας, που καταλαβαίνει από χιούμορ, δεν παύει να μας ξαφνιάζει. Το συγχαρητήριο μήνυμα που λάβαμε από τον καθηγητή της Αμπετείου και τακτικό συνεργάτη του Κάδμου, Λάμπρο Μπενοβία, εξηγεί τι εννοώ. Σας το μεταφέρω όπως το λάβαμε.

«ΘΕΡΜΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ. Θεωρούμε ότι θα ήταν παράλειψη, να μην συγχαρούμε εγκάρδια τον επαξίως και παμπηφεί νεοεκλεγέντα Πρόεδρο του ιστορικού Ελληνικού Κέντρου Καΐρου, κο Νικόλα Βαδή δια το σύνολο των ενεργειών του, που υπάγονται στην αρμοδιότητά του, και δια όσα κάνει για να τακτοποιεί, να επιλύει και να προωθήει ζωτικά, φλέγοντα και παροικιακά θέματα χωρίς συγχρόνως να παραλείπει και τα απαραίτητα για τον «Σύλλογο Αμπετείου Σχολής». Λάμπρος Μπενοβίας.

Και τώρα στα κείμενα του ηλεκτρονικού περιοδικού σας. Ο συνεργάτης του Κάδμου Νικόλας Νικηταρίδης, ένας Αιγυπτιώτης "par excellence", μας γράφει για τον ταλαντούχο ηθοποιό από την Ηλιούπολη του Καΐρου, Δήμο Σταρένιο. Ο μοναδικός Σταρένιος ήταν θείος του παιδικού μου φίλου, ένα από τα καλλίτερα και ευγενέστερα παιδιά της Ηλιούπολης, Σταύρου Σιταρένιου, σύζυγο της Καϊρινής μας φίλης Χριστίνας Ρεπαπή. Στο «Χρονογράφημα του Κάδμου», δανείζομαι την μεγάλη επιτυχία του Αζναβούρ, "Hier encore j'avais vingt ans" και σας περιγράφω, με πολλή ειλικρίνεια, ένα περιστατικό, σταθμό στην ζωή μου, που είμαι σίγουρος ότι συνέβηκε σε πολλούς από σας, που όπως κι εγώ, περάσαμε τα 65 και νομίζουμε ότι είμαστε ακόμα 20 ! Ο Αλέξανδρος Γκρέις, από το Πόρτο Γερμενό όπου βρίσκεται, μας έστειλε ένα ωραιότατο σκίτσο από την «αγιάμ ζαμάν» λαϊκή ζωή της Αιγύπτου, τότε που το χαμόγελο ήταν παντού και ο κόσμος ένοιωθε ασφαλής. Alex, merci, shokran mon cher ami.

Η στήλη μας «Αμπετειανοί του εξωτερικού «en famille» σας παρουσιάζει τον πάντα γοητευτικό και συμπαθέστατο Γιάννη Κονγκουλέρη στην Ελβετία. Ο Γιάννης θα είναι μαζί μας τον Ιούλιο, στην παρέα της Τετάρτης, στον ΕΝΟΑ, στον παραλιακό Saint Kosma! Όπως λέμε... Saint Tropez!

Το άκρως ενδιαφέρον άρθρο του Ζέφυρου Καυκαλίδη για τους Αιγυπτίους στην Φιλική Εταιρεία συνεχίζεται με το τρίτο και τελευταίο μέρος. Ελπίζω ο Ζέφυρος, στην ωραία Κέρκυρα όπου ζει, να ετοιμάζει την επόμενη συνεργασία του για τον Κάδμο. Deadline 15 Σεπτεμβρίου φίλε Ζέφυρε και καλό καλοκαίρι.

Ζήτησα από τον φίλο και συμμαθητή μου στην Μελαγχροίνειο, Δημήτρη Κόκκινο, να μου επιτρέψει να χρησιμοποιήσω στον Κάδμο την εισαγωγή στο βιβλίο του για το φαινόμενο του κεραυνού, όπου περιληπτικά εξηγεί τους κινδύνους που διατρέχουμε εμείς από τους κεραυνούς και τις προσπάθειες του ιδίου και της εταιρείας του ΕΛΕΜΚΟ με τα συστήματα αντικεραυνικής προστασίας. Αν θέλετε περισσότερες πληροφορίες για προστασία από κεραυνό στείλτε μας ένα μήνυμα στον Κάδμο, ambetios@ambetios.gr

Η γνωστή και αγαπητή σε όλους μας Νανά Ευσταθειάδη, φιλόλογος με διδακτορά από την Σορβόνη, κόρη του αλθμόνητου δημοσιογράφου στο Φως του Καΐρου Τάκη Ευσταθειάδη και εγγονή του δημοσιογράφου και εκδότη της Εφημερίδας Κήρυξ, Μιχάλη Ευσταθειάδη, μου έδωσε μία επιστολή του παππού της, το 1948, προς τον Πρόεδρο της Ροδιακής Αδελφότητας στην Αλεξάνδρεια όπου ανακοινώνει την έναρξη λειτουργίας του γραφείου του Κήρυκα στην Αλεξάνδρεια. Η επιστολή είναι στην καθαρεύουσα βεβαίως, με ψιλές, δασείες και περισπωμένες και φέρνει στην μνήμη μας άλλες εποχές, άλλα χρόνια.

Το Ελληνικό Κέντρο, στην ωραία «Μιντάν Κασρ Ελ Νιλ», είναι στην επικαιρότητα αυτόν τον καιρό με την ξαφνική και επεισοδιακή αλλαγή προέδρου, και το ιστορικό αφήγημα της Βίλλυς Πολίτη για το αγαπητό μας Κέντρο φτάνει στο τέλος του. Η συνεργασία μας με την κυρία Ζουέ, πλέον, ελπίζω να συνεχιστεί και στα επόμενα τεύχη του Κάδμου.

Η στήλη με τους Ελληνικούς Παραδοσιακούς Χορούς της Καίτης Μπαραμίλη συνεχίζεται. Πρότεινα στην Καίτη να εκδώσει σε βιβλίο όλα τα άρθρα της στον Κάδμο για τους ωραίους χορούς της πατρίδας μας, και ίσως να είναι, αυτό το βιβλίο, η πρώτη... εκδοτική επιτυχία του Κάδμου. Η στήλη της Αμπετείου του πολυγραφέατου Αμπετειανού καθηγητή της Κοινωνιολογίας, Λάμπρου Μπενοβία, "Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγα-

πήματα" είναι πλέον θεσμός στο τριμηνιαίο σας περιοδικό. Τον κ καθηγητή γνώρισα τις προάλλες σε μια Παρέα της Τετάρτης στον ΣΑΕ και σας διαβεβαιώ είναι ένας συμπαθέστατος, καλλιεργημένος, ευγενέστατος άνθρωπος και όπως γνωρίζετε αδελφός του φίλου και συμμαθητή μου Νίκου Μπενοβία.

Η σημαντική βράβευση με το "Hellenic Heritage Achievement & National Public Service Award" του αγαπητού φίλου Αμπετεϊανού Ντέννη Πλέσσα- Λεωνίδη, αδελφού του συναδέλφου ξενοδόχου Χρήστου Πλέσσα Λεωνίδη, από το "American Hellenic Institute (AHI)" μας έκανε όλους περήφανους και σας την παρουσιάζουμε εδώ σε δύο σελίδες.

Το 1965 ήταν σταθμός στην ζωή της Αμπετεϊού. Ήρθαν επιτέλους τα κορίτσια! Ο καταπληκτικός σκιτσογράφος του Κάδμου, Σταύρος, έπιασε το νόημα που ήθελα να μεταφέρω στον Κάδμο του Ιουλίου με ένα σκίτσο- (βεριτέ). Μπράβο Σταύρο και ευχαριστώ. Και για να σας δώσω μια πιο "veritable" εικόνα των τάξεων της εποχής μου στην Αμπετεϊο, έβγαλα από το προσωπικό μου άλμπουμ δύο φωτογραφίες μέσα στην τάξη... 2α Γυμνασίου, circa 1958, και ο Αντώνης Πατρινός μας έστειλε μία από το 1963.

Η καλή συνεργάτης του Κάδμου, η συγγραφέας Πέρσα Κουμούτση μας παρουσιάζει σε μια συνέντευξη τον Αμπετεϊανό καλλιτέχνη Νικόλα Σφήκα, απόφοιτο '80 και γιο του καθηγητή μας κυρίου Σφήκα, στον οποίο αφιερώνουμε τρεις σελίδες. Θα σας εντυπωσιάσει.

Ο Κάδμος είναι ευτυχής και περήφανος να σας παρουσιάσει το νέο βιβλίο του Ανδρέα (Ρίκου για μας) Γιοβάνου «Ψεύτικες Ζωές».. Η επίσημη παρουσίαση του βιβλίου από τις Εκδόσεις Ωκεανός, στο Public του Συντάγματος είναι στις 7 Ιουλίου. Για το βιβλίο θα μιλήσει και η συγγραφέας και συνεργάτης του Κάδμου, η φίλη μας Πέρσα Κουμούτση. Σας περιμένουμε όλους.

Η Μαρία Αδαμαντίδου θα ήθελε η μέρα να έχει 48 ώρες για να μπορεί να ανταπεξέλθει σε όλα τα "projects" με τα οποία ασχολείται τελευταίως. Μεταξύ βιβλίων, παρουσιάσεων, διαλέξεων και έρευνας μας έστειλε αποσπάσματα από ένα καταπληκτικό ρεπορτάζ που ανακάλυψε στην Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων για την επέτειο της 25ης Μαρτίου στο Κάιρο του 1884. Σκέτη απόλαυση φίλο μου.

Η ξαφνική, όσο και επεισοδιακή αλλαγή στην ηγεσία του ιστορικού Ελληνικού Κέντρου Καΐρου και η επαξίως και παμπηφεί εκλογή του εκδότη μας, Νικόλα Βαδή, στην προεδρία του, μου έδωσε την ιδέα να τηλεφωνήσω στον σκιτσογράφο του Κάδμου για μία μικρή αλλαγή στο σκίτσο του περασμένου τεύχους ώστε να συμπεριλάβει και το νέο μέλος της μπάντας, το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, που τρέχει να προλάβει την ..."ενωτική παρέλαση του Κάδμου!" Είναι αυτό που γράφω πιο πάνω, ελπίζουμε ο Κάδμος να σας διασκεδάσει!

Στον Χάρη Τσιλτικλή είναι αφιερωμένη μία σελίδα με λίγα λόγια, όπως πάντα από τον εκδότη μας για τον φίλο του Χάρη και δύο αφιερώματα φίλων του αποθανόντος Δόκτορα Χάρη Τσιλτικλή, του αγαπητού σε όλους μας πρώην Αντιπροέδρου του Συλλόγου μας που βοήθησε, ενέπνευσε, συμβούλεψε, καθοδήγησε τα πρώτα βήματά μας στον Σύλλογο Αμπετεϊού Σχολής και στον Κάδμο. Ευχαριστούμε τον φίλο Σουεζιανό Μιχάλη Κωβαίο και τον αγαπητό Πρόεδρο του Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου, Μιχάλη Μπίσκο. Αιώνια σου η μνήμη Χάρη. Μια φωτογραφία του Ηλιουπολίτη και Αμπετεϊανού, Γιώργου Καρκασίνα, αδελφού του αξέχαστου συμμαθητή μου Ζήση, με την τάξη του 1965 στην Αμπετεϊο. Στην ίδια σελίδα θα βρείτε δύο φωτογραφίες ενθύμιο από την πρόσφατη επίσκεψη στην Ελλάδα των αποφοίτων 3ης Λυκείου της Αμπετεϊού Σχολής, εν μέρη προσφορά του Ιδρύματος Αμπετέ και του Συλλόγου Αμπετεϊού Σχολής. Τους μαθητές ξενάγησε στην Ακρόπολη και το Μουσείο η Φρύνη Λαμπούρα Γκρέκς και εγώ τους πήρα μετά για μια βόλτα και γεύμα στην Πλάκα.

Μια φωτογραφία του Νικόλα Ακάρα στην 3η Δημοτικού το 1938, στην παλιά Αμπετεϊο, έστειλε στον Μίμη Πιερί ο αδελφός του από την Κύπρο και την δημοσιεύουμε με μεγάλη ευχαρίστηση στην τελευταία σελίδα μαζί με μία απίθανη φωτογραφία του Παπαδόπουλου "in action" στην τάξη και ευχαριστούμε τον Αντώνη Πατρινό που μας την έστειλε. Στην 2η σελίδα οι πρόσκοποι του Καΐρου και της Ηλιούπολης έχουν την τιμητική τους στις φωτογραφίες του καλοκαιρινού σας περιοδικού.

Καλό διάβασμα και καλό καλοκαίρι φίλοι και φίλες μας.

Για την καταβολή της συνδρομής σας.....

Η καταβολή της συνδρομής σας 15 ευρώ ή δωρεάς υπέρ του Συλλόγου μας μπορεί να γίνει με κατάθεση στην Τράπεζα Πειραιώς (αρ. λογαριασμού :6577-126569-278, ή αρ. IBAN : GR8301715770006577126569278 στο όνομα Πιερί Δημήτριος.

ΠΡΟΣΟΧΗ : με την κατάθεση να αναφέρετε το όνομα ή τα ονόματα για τα οποία καταθέτετε.

Μετά την κατάθεση ενημερώνετε τον Ταμία κ. Μ.Πιερί, τηλ 210 6840100 6932704820 ή και ηλεκτρονικά dpieris@gmail.com για την έκδοση της σχετικής απόδειξης, η οποία θα σας αποσταλεί αλλά και για τη δημοσίευση της χορηγίας σας στον Κάδμο.

ΔΗΜΟΣ ΣΤΑΡΕΝΙΟΣ

.....γράφει ο Ν. Νικηταρίδης

Ο σπουδαίος Αιγυπτιώτης ηθοποιός και οι άγνωστες στιγμές της πρώτης επαφής του με το επαγγελματικό θέατρο

Ο ηθοποιός Δήμος Σταρένιος, γόνος σχετικά εύπορης αιγυπτιώτικης οικογένειας, γεννήθηκε στο Κάιρο στις 18/9/1909 και φοίτησε στην Αμπέττειο Σχολή.

Στα περί της ενασχόλησής του με τα θεατρικά αναφέρεται σε διάφορα βιογραφικά του πως σε σχολική παράσταση τον είδε ο Αιμ. Βεάκης και του πρότεινε να πάει στην Αθήνα για να γίνει ηθοποιός. Όμως τα πράγματα δεν έγιναν έτσι... Για πρώτη φορά λοιπόν θα καταγράψουμε την αληθινή ιστορία, όπως μας την περιέγραψε ο φίλος του Κώστας Τριπαϊδης (1906-2008) στα 1997 : Το 1929 είχε πάει στην Αίγυπτο ο Βεάκης για περιοδεία. Στο Κάιρο όμως, θέλοντας ν' ανεβάσει το έργο «Η Άγνωστος» αντιμετώπισε πρόβλημα ηθοποιών, γι' αυτό και ζήτησε δύο ερασιτέχνες. Ο Κώστας, 23 ετών τότε, και ο Δήμος στα 20 του, εργαζόνταν σε κοντινές εταιρείες. Άκουσαν για την πρόσκληση, κι επειδή έπαιζαν που και που ερασιτεχνικά πήγαν για να τους δοκιμάσει. Ο Τριπαϊδης θα έκανε το δικαστή, ο Σταρένιος τον εισαγγελέα και ο Βεάκης το δικηγόρο. Κι εδώ ο Τριπαϊδης κατέθεσε και μία "δυσαρέσκεια", αφού ο Βεάκης του έδωσε ένα φύλλο χαρτί με τα λόγια του δικαστή, κι όταν εκείνος του ζήτησε και τα λόγια των άλλων, του απάντησε πως αυτά αρκούν και θα καταλάβει τι θα λείει πάνω στο έργο... Τέλος πάντων, το έργο ανέβηκε με επιτυχία. Στο πρόγραμμα βέβαια γράφτηκαν μόνο τα αρχικά τους – ΝΤ.Τ. για τον Τριπαϊδη, που τον φώναζαν τότε Ντίνο, και Δ.Σ. για το Σταρένιο – κι αυτό, διότι αν μάθαινε η μητέρα του πως έπαιζε σε επαγγελματικό θιάσο, αλλοίμονο του... Μετά λίγο καιρό ο Σταρένιος πήγε στο γραφείο του Τριπαϊδη και του ανακοίνωσε την απόφαση του να πάει στην Αθήνα, στη Δραματική Σχολή, για να κάνει καριέρα ηθοποιού. Ο Τριπαϊδης προσπάθησε να τον αποτρέψει, λέγοντας του πως άλλο ήταν που τους πήρε ο Βεάκης επειδή τους χρειαζόταν και άλλο η Αθήνα και ο επαγγελματισμός, αλλά εκείνος ήταν αμετάπειστος...

Ας πάμε τώρα στο κομμάτι της δικής μας έρευνας, αφού το πρόγραμμα της εν λόγω παράστασης δυστυχώς δεν βρέθηκε. Ο επονομαζόμενος θιάσος "Λούνα Παρκ" (Βεάκη-Θεοδωρίδου-Οικονόμου) έφτασε στην Αλεξάνδρεια τον Απρίλιο του 1929 με δύο τμήματα, ένα μουσικό με επικεφαλής τον Π. Οικονόμου και ένα δραματικό με επικεφαλής τον Αιμ. Βεάκη. Το δραματικό τμήμα έφυγε αμέσως για το Κάιρο, για σειρά 10 παραστάσεων στο θέατρο "Κουρσάλ", μεταξύ των οποίων και «Η Άγνωστος» του Bisson που ανέβηκε στις 10/5 και μετά την επιτυχία της και κατ' απαίτηση του κοινού παίχτηκε και την επομένη 11/5. Όπως αναφέρεται σε άρθρο της εποχής, στις παραστάσεις αυτές συνέπραξαν υποδουόμενοι τους ενόρκους οι ερασιτέχνες του δραματικού τμήματος της Union Grecque du Caire (Ελληνική Ένωση Καΐρου). Κατόπιν το δραματικό τμήμα επέστρεψε στην Αλεξάνδρεια, συνεχίζοντας με το μουσικό τμήμα τις παραστάσεις στο θέατρο "Λούνα Παρκ". Το Σεπτέμβριο το μουσικό τμήμα επέστρεψε στην Ελλάδα, ενώ το δραματικό τον Οκτώβριο πήγε ξανά στο Κάιρο, ονομαζόμενο πλέον Ελληνικός Καλλιτεχνικός Συνεταιρικός Όμιλος, δίνοντας παραστάσεις ως τις 18/11 στο θέατρο "Πριντάνια", μεταξύ των οποίων και πάλι "Η Άγνωστος" στις 2/11. Και εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα : Σε ποια από τις δύο παραστάσεις έπαιξαν οι Τριπαϊδης και Σταρένιος ; Κατ' αρχήν τόσο ο Τριπαϊδης, όσο και τα δημοσιεύματα αναφέρουν μεγάλη επιτυχία των παραστάσεων στο "Κουρσάλ". Αντιθέτως, η δεύτερη κάθοδος του θιάσου στο Κάιρο δε φαίνεται να στέφθηκε με επιτυχία, αφού στις 25/10 διαβάζουμε άρθρο του Λουκά Χριστοφίδη με το χαρακτηριστικό τίτλο "Είμαστε αδικαιολόγητοι", κι αυτό διότι για παράδειγμα στην παράσταση "Όλα σε καλό" του Πιραντέλλο, η αίθουσα είχε μονάχα μια χούφτα θεατές. Τώρα, όπως είδαμε στις παραστάσεις του "Κουρσάλ" συνέπραξαν ερασιτέχνες της Ελληνικής Ενώσεως Καΐρου. [Ο Ελληνικός Όμιλος Εκδρομέων Καΐρου, που είχε ιδρυθεί το Φλεβάρη του 1928 με τμήματα φιλολογικά και αθλητικά, το Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς μετονομάστηκε σε Ελληνική Ένωση Καΐρου]. Άρα πιθανώς, εκτός από ενόρκους να υπήρξε ανάγκη και για δύο άλλους ερασιτέχνες ηθοποιούς. Από την άλλη, μήπως ο θιάσος που σχηματίστηκε για το "Πριντάνια" δεν ήταν τόσο ολοκληρωμένος και είχε ανάγκη ηθοποιών για το συγκεκριμένο έργο ; Σχετική σύμπραξη πάντως για την παράσταση στο "Πριντάνια" δεν βρήκαμε. Βάσει αυτών λοιπόν, πιστεύουμε πως οι πιθανότητες "γέρνουν" προς το "Κουρσάλ". Ούτως ή άλλως πάντως, «Η Άγνωστος» ήταν η παράσταση που ο Δήμος Σταρένιος συνάντησε το Βεάκη και μαγεύτηκε από την επαγγελματική θεατρική ατμόσφαιρα.

Έτσι, το 1932 ο Σταρένιος έρχεται στην Αθήνα και ως εξαιρετικό ταλέντο σπουδάζει στο Εθνικό Θέατρο για μόνο ένα χρόνο.

Αμέσως μετά, διαβλέποντας τις υποκριτικές του ικανότητες, τον παίρνει ο Κ. Μουσουήρης, με τον οποίο, στο θίασο Μουσουήρη-Θεοδωρίδου – οι οποίοι ήταν και στην περιοδεία στην Αίγυπτο – το 1933 κάνει την πρώτη του επαγγελματική εμφάνιση στην "Ευτυχία" του Μπερστάιν. Η καθόλα ανέφελη συνεργασία τους, θα διακοπεί όταν ο Σταρένιος θα συμμετάσχει κάποια στιγμή σε μια απεργία των ηθοποιών.

Το 1936 προσλαμβάνεται από το θίασο της Κατ. Ανδρεάδη, μένοντας σ' αυτόν για αρκετά χρόνια και εκεί είναι που γνώρισε και τη μετέπειτα σύζυγό του Νίνα Βαρβέρη (1910-1984), με την οποία δεν απέκτησαν παιδιά. Ας σημειωθεί πως το Φλεβάρη του 1936 τον βρίσκουμε, με άλλους γνωστούς ηθοποιούς, να συμμετέχει σε μουσικοκαλλιτεχνικό πρόγραμμα της Επιτροπής Προστασίας Πολιτικών Εξορίστων και Φυλακισμένων, κάνοντας ένα σατυρικό ντουέτο με τον Στ. Ιατρίδη.

Ακολούθησαν πλήθος θεατρικές παραστάσεις σε συνεργασία με όλους τους πρωταγωνιστές της εποχής, όπως οι Τ. Βανδής, Δ. Παπαμιχαήλ, Αλ. Βουγιουκλάκη, Ε. Λαμπέτη, Μ. Μερκούρη, Α. Αλεξανδράκης, Γ. Γκιωνάκης, Γ. Φέρτης, Ξ. Καλογεροπούλου, Ν. Γαληνέα, Λ. Κωνσταντάρας, κ.ά. Το 1947 είχε σχηματίσει θίασο με τους Αλ. Παΐζη και Τ. Βανδή, ανεβάζοντας παραστάσεις στο θεατράκι "Βέρα" της Λ. Αλεξάνδρας, ενώ το 1952 σχημάτισε δικό του θίασο στο θέατρο "Διονύσια" της Καλλιθέας, με μεγάλες όμως οικονομικές απώλειες. Ως η σημαντικότερη θεατρική του εμφάνιση καταγράφεται εκείνη στο ρόλο του υπηρέτη Φιρς στο "Βυσσινόκηπο" του Τσέχωφ, που έλαβε χώρα στα 1973-74 στο θέατρο "Διονύσια" των Αθηνών, σε σκηνοθεσία Μ. Βολανάκη, ενώ η τελευταία του σκηνική παρουσία έγινε το 1977 με τον Δ. Χορν στο έργο "Ο δικός μας" του Π. Μπαρνς.

Το κινηματογραφικό του ντεμπούτο έγινε το 1943 με την ταινία "Μάγια η Τσιγγάνα" του Γιάννη Χριστοδούλου, για να ακολουθήσουν περί τις 75 ταινίες, όπως οι "Πρωτευουσιάνικες περιπέτειες", "Έγκλημα στα παρασκήνια", "Ο άνθρωπος του τραίνου", "Το ταξίδι", "Η 7^η μέρα της δημιουργίας", "Ο Στρατής παραστράτησε", "Μια γυναίκα στην αντίσταση", "Πρόσωπα λησμονημένα", κ.ά. Πολύγλωσσος δε ως Αιγυπτιώτης, έπαιξε και σε διεθνείς παραγωγές, όπως "Αμέρিকা Αμέρিকা" του Ηλ. Καζάν, "Ο Χριστός ξανασταυρώνεται" του Ζ. Ντασέν, "Λέων της Σπάρτης" του Ρ. Ματέ, "Το λάθος" του Π. Φλάισμαν, κ.ά. Από τις τηλεοπτικές σειρές που εμφανίστηκε ξεχωρίζουμε τις "Ο Χριστός ξανασταυρώνεται" και "Γιούγκερμαν".

Στην Κατοχή δραστηριοποιήθηκε στις γραμμές του ΕΑΜ, ενώ στα 1945-46 ήταν από τους ιδρυτές του θιάσου "Ενωμένοι Καλλιτέχνες". Αριστερών πεποιθήσεων, "ρομαντικός κομμουνιστής" όπως τον χαρακτήριζε ο ανιψιός του ποιητής Γιάννης Βαρβέρης, δεν αποδέχτηκε ποτέ τη διάσπαση του 1968, ενώ κατά τη περίοδο της Δικτατορίας είχε αποκλειστεί από τις κρατικές κινηματογραφικές παραγωγές.

Ο γλυκύτατος χαρακτήρας του, του είχε δώσει το προσωνύμιο "ο άγιος του θεάτρου", κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με τους "κόντρα" ρόλους του "κακού" που ερμήνευε με τόση επιτυχία. Ο Δήμος Σταρένιος πέθανε στην Αθήνα στις 23/10/1983 και στην κηδεία του, σε προσλαλιά του ο ηθοποιός Β. Κολοβός τόνισε πως ο Σταρένιος "έβαλε τη δουλειά του στην υπηρεσία του λαού, αλλά και γι' αυτό δεν προβλήθηκε όσο του άξιζε σαν καλλιτέχνης".

Το 2001 προβλήθηκε στην ΕΤ1, στα πλαίσια της εκπομπής "Σαν παλιό σινεμά", ένα μικρό αφιέρωμα για την καλλιτεχνική του διαδρομή, σε σκηνοθεσία Π. Κέκα, έρευνα Αντ. Πρέκα και καλλιτεχνική διεύθυνση του Αιγυπτιώτη ηθοποιού Πάνου Κατέρη.

Πηγές : "Σαν παλιό σινεμά" (ντοκυμαντέρ ΕΤ1 1/1/2001) – Αναμνήσεις Κ. Τριπαίδη (1997) – Ριζοσπάσης (εφημερίδα), Αθήνα 16/2/1936, 24/6/1947, 25/10/1983, 27/10/1983 – "Ελευθερία" (εφημερίδα), Αθήνα 3/4/1946 – "Φως" (εφημερίδα), Κάιρο 5/5/1929, 10/5/1929, 11/5/1929, 17/10/1929, 25/10/1929, 2/11/1929, 18/11/1929 – "Ταχυδρόμος" (εφημερίδα), Αλεξάνδρεια 1/5/1929, 2/5/1929, 17/7/1929, 14/10/1929

Έχεις χαραγμένο στη μνήμη σου κάποιο περιστατικό από τα μαθητικά σου χρόνια στην Αμπέττειο; κάποια εμπειρία από την ζωή σου στην Αίγυπτο; κάτι που σε συγκίνησε από την ωραία εκείνη εποχή και δεν μπορείς να ξεχάσεις; Μην αφήσεις τον χρόνο να το σθήσει! Μοιράσου το με πολλούς άλλους που διψάνε να το διαβάσουν.

Το Χρονογράφημα του Κάδμου

.....γράφει ο **Λάκης Πεζάς**

Hier encore j'avais vingt ans.

Ήταν καλοκαίρι του 2013, Ιούλιος μήνας. Πριν λίγες μέρες είχα γιορτάσει τα 68 μου χρόνια με καλούς φίλους στον ΕΝΟΑ του Αγίου Κοσμά, μια καταπληκτική βραδιά δίπλα στην θάλασσα με ένα λαμπερό φεγγάρι σε καθαρό ουρανό, δροσούλα, καλό Αιγυπτιακό φαγητό και ωραία παρέα.

Ήμουν στο Public του Συντάγματος την μέρα που μου συνέβη η ιστορία που θα σας διηγηθώ και μ' έκανε να θυμηθώ το φοβερό τραγούδι του Αζναβούρ,

Hier encore j'avais vingt ans.

Μου είχαν επιτέλους φέρει το τελευταίο βιβλίο του αγαπημένου μου συγγραφέα, **John Grisham** και είχα καθίσει για ένα Φρέντο Εσπρέσο στο εστιατόριο-ρουφ του Public. Έριξα μια ματιά στο βιβλίο, να μάθω λίγο για τα νέα κατορθώματα του **Jake Brigrance**, τον δικηγόρο ήρωα του Grisham στην πολιτεία του Μισισίπι, στον βαθύ νότο της Αμερικής και με τα λίγα λόγια στην εισαγωγή που διάβασα κατάλαβα ότι θα περνούσα μερικές αξέχαστες ώρες με το νέο μου βιβλίο.

Βγήκα στο Σύνταγμα, περπάτησα για λίγο στην πλατεία, δεν βιαζόμουν, ήμουν ιδιαίτερα χαρούμενος αυτόν τον καιρό, όλα πήγαιναν καλά, η ωραία Ρωσίδα κοπέλα που είχα γνωρίσει στην πλαζ του Αλίμου ήταν μια σκέτη απόλαυση, κάτι μετοχές που είχα αγοράσει στο Λονδίνο, εποχής Θάτσερ, δυνάμωναν κάθε μήνα, το επικουρικό μου ταμείο μόλις μου είχε καταθέσει στην τράπεζα ένα καλό εφάπαξ και στο ΠΡΩΤΟ είχα πιάσει ένα τετρακοσάρι ευρώ.

Αισθανόμουν σαν τον Ντι Κάπριο στον Τιτανικό, **King of the World!**

Μια και δεν βιαζόμουν αποφάσισα να πάρω το τραμ για τον Άλιμο. Όταν ανέβηκα, ήταν ήδη γεμάτο και όλες οι θέσεις ήταν πιασμένες. Έπιασα την χειρολαβή μπροστά μου και έριξα μια ματιά στον κόσμο του τραμ, έτσι κάνω πάντα όταν είμαι σε μέσο μαζικής συγκοινωνίας των Αθηνών. Μ' αρέσει, απολαμβάνω το τοπικό reople watching γιατί, εν συγκρίσει με το subway της Νέας Υόρκης και το tube του Λονδίνου, εδώ έχουμε πολύ καλλίτερο κόσμο. Νεαρά παιδιά που πηγαίνουν στις παραλίες της Αττικής για μπάνιο, κυρίες που έκαναν τα ψώνια τους στο κέντρο και τώρα επιστρέφουν στα σπίτια τους στα νότια προάστια, ηλικιωμένοι συνταξιούχοι που πάνε σπίτι τους να φάνε το μεσημεριανό τους φαγητό και...ουπς, τι είναι αυτό!

Συνήθως, όταν παρατηρώ ανθρώπους, αρχίζω από τα πόδια και συνεχίζω προς τα πάνω και μπροστά μου, εκείνη την στιγμή, ήταν δύο υπέροχες, ατέλειωτες μπρονζέ γάμπες που ξεκίναγαν από κατάλευκα αθλητικά Nike παπούτσια, ροζ καλτσάκια, ένα απλό, βαμβακερό Dona Karan μπλε φουστανάκι που τύλιγε ένα υπέροχο σώμα με μία λεπτή μεσούλα και ένα γεμάτο μπούστο, ελεύθερο από στηθόδεσμο, έναν μακρύ λεοπαρδαλίσιο λαιμό με ένα κουκλίστικο προσωπάκι, μικρή, σηκωμένη μυτούλα, βαθιά πράσινα μάτια και καστανόξανθα μαλλιά δεμένα κότσο στο κεφάλι.... Μια Θεά στο τραμ της Αθήνας!

Τι υπέροχο πλάσμα ήταν αυτό, πρέπει να είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό και να είχα πάρει την χαζή έκφραση που παίρνω όταν ξαφνιάζομαι. Η κοπέλα χαμογέλασε γλυκά. Σοβαρεύτηκα αμέσως, έκλεισα το στόμα μου, έβαλα το στομάχι μου μέσα, είχα πάρει πέντε έξι κιλά τελευταίως, σήκωσα την ζώνη με το παντελόνι μου ψηλά, έφτιαξα τον γιακά του πουκαμίσου μου και κοίταξα δεξιά κι αριστερά. Δεν πρέπει να χαμογελάει σε μένα, σκέφτηκα μέσα μου. Μάλλον στην χοντρή κυρία στα δεξιά μου ή στον ηλικιωμένο κύριο αριστερά. Αλλά η χοντρή κοιτούσε αλλού, διάβαζε δήθεν μια διαφήμιση του τραμ και ο γέρος μιλούσε στο κινητό του. Ξανακοίταξα προς την θεά του τραμ και, όντως, σε μένα χαμογελούσε.

Α ρε Λάκη, σκέφτηκα μέσα μου, σε σένα χαμογελάει η θεά, το έχεις ακόμα, δεν το έχασες, αρέσεις, πώς να το πούμε, πώς να το κάνουμε, έτσι είναι. Αστραπιαία το μυαλό μου με πήγε πίσω, στην δεκαετία του εξήντα, πρωτοετής στην Νομική Σχολή Αθηνών που ξημεροβραδιάζαμε με τον κολλητό μου, τον Τόλη Μπαγάνη -καλά, αυτός κι αν έφυγε νωρίς-στου Παπασπύρου στο Σύνταγμα, εκεί που είναι τώρα ο Μακντόναλντ και κάναμε «καμάκι». Είχαμε βέβαια αναβαθμίσει το μπανάλ καμάκι της Αθήνας τότε, πώς να μας ανταγωνιστούν τα επαρχιωτόπουλα της τότε Αθήνας, εμάς με τα Αγγλικά μας, τα Γαλλικά μας και τον κοσμοπολίτικο αέρα του Καΐρου που κουβαλούσαμε μαζί μας.

Κάθε βράδυ και μία νέα κατάκτηση, Σουηδέζες, Ολλανδέζες, Αμερικανίδες, Γαλλίδες, δεν μας έπιανε κανείς.

Και τώρα σκέφτηκα, μετά από 50 σχεδόν χρόνια, να που περνάει η μοιγιά μου ακόμα. Σήκωσα το κεφάλι μου ψηλά να μην φαίνεται το παχύ μου προγούλι, έβαλα το στομάχι μου ακόμα πιο μέσα, πρέπει ν' αρχίσω δίαιτα την Δευτέρα σκέφτηκα, και χαμογέλασα στην θεά. Εκείνη, που το χαμόγελο δεν είχε φύγει από το πρόσωπό της, σήκωσε το χέρι της και μου έκανε νόημα να...πάρω την θέση της! Μου προσέφερε την θέση της να καθίσω εγώ!

Πάγωσα, πρέπει ν' ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι μου, τα πόδια μου πρέπει ν' άρχισαν να τρέμουν. Τι εννοεί το κορίτσι, αναρωτήθηκα, προσφέρει σ' εμένα την θέση της. Εμένα. Δεν είμαστε καλά. Δεν κατάλαβα ή μάλλον δεν κατάλαβε εκείνη. Κάποιο λάκκο έχει η φάβα!

Ένα από τα λίγα προτερήματα που αναγνωρίζω στον εαυτό μου, το πήρα αυτό από τον πατέρα μου, είναι ότι σε στιγμές κρίσης κρατώ την ψυχραιμία μου. Σταματώ, σκέπτομαι, ταχύτατα μελετώ τα αίτια της κρίσης και παίρνω γρήγορα αποφάσεις. Στην προκειμένη περίπτωση, γρήγορα συνήλθα, χαμογέλασα, πλησίασα την Θεά, την ευχαρίστησα και της είπα ότι κατεβαίνω στην επόμενη στάση και δεν χρειάζεται να σηκωθεί. Το τραμ σταμάτησε και εγώ γρήγορα κατέβηκα, κάπου στη Νέα Σμύρνη, δέκα στάσεις από το σπίτι μου, κυριολεκτικά ένα ψυχικό ράκος. Περιπάτησα λίγο, κάθισα σε ένα ζαχαροπλαστείο, παρήγγειλα ένα εκμέκ κανταΐφι και ηρέμισα. Θυμήθηκα τα λόγια από το αγαπημένο μου τραγούδι του Αζνα-

Hier encore j'avais vingt ans,

je caressais le temps et jouais de la vie,

comme on joue de l'amour.

Et je vivais la nuit sans compter sur mes jours,
qui fuyaient dans le temps.

Mes vingt ans!

Συνειδητοποίησα την κατάσταση, αναγνώρισα την πραγματικότητα της ηλικίας μου, σοβαρεύτηκα και βέβαια κατάλαβα ότι ήταν καιρός να λογικευτώ. Άλλο 18 ετών, άλλο 68. Το βράδυ ήμουν καλεσμένος να βγω για φαγητό με καλούς Αθηναίους φίλους στην ίδια περίπου ηλικία με μένα. Ήμουν αρκετά ταραγμένος και το κατάλαβαν αμέσως. Δεν μπορώ να κρύψω τα συναισθήματα μου, μία από τις αδυναμίες μου. Τους είπα τι μου συνέβηκε το μεσημέρι στο τραμ, πώς αντέδρασα και τους προβληματισμούς μου. Με κοίταξαν με χαμόγελα κατανόησης, αλληλοκοιτάχτηκαν με ύφος συνωμοτικό και κατάλαβα ότι η συζήτηση απόψε δεν θα ήταν ούτε πολιτική, ούτε ποδοσφαιρική αλλά εξομολογητική. Ναι, το ίδιο είχε συμβεί και σ'αυτούς, ίσως λίγο νωρίτερα από μένα, αλλά όλοι είχαν περάσει από το ίδιο μέρος και όλοι είχαν καταλάβει ότι μεγαλώσαμε και ήταν καιρός να σοβαρευτούμε.

Φίλοι μου, το ίδιο συνέβη και σε σας? Σοβαρευτήκατε? Αν όχι, είναι καιρός πλέον να σοβαρευτούμε. Η Ελλάδα έχει ωραίες γυναίκες για κάθε ηλικία.

Την άλλη μέρα πήγα πρωί, πρωί στο Hondos Center της Γλυφάδας. Μπήκα μέσα, πήγα στο ανδρικό τμήμα και πήρα μια L'Oréal βαφή μαλλιών, μια καταπληκτική Γαλλική βαφή που καλύπτει τα γκριζα μαλλιά και δεν φαίνεται ότι βάφεις τα μαλλιά σου.

Είπαμε να σοβαρευτούμε και να λογικευτούμε, αλλά... να μην το παρακάνουμε κιόλας!

Το σκίτσο του Γκρέις

Θέμα : Αμπετειανοί του εξωτερικού “en-famille”

Οικογένεια Γιάννη Κογκουλέρη στην Ελβετία.

Μετά την απονομή απολυτηρίου του Νικόλα, Ιούλιος 2014

Γεννήθηκα τον Απρίλιο του 1946 στο Κάιρο το οποίο είναι άμεσα συνδεδεμένο με τις καλύτερες παιδικές αναμνήσεις από τα σχολικά χρόνια και από τις δραστηριότητες στο Προσκοπείο.

Το 1962 μεταναστεύσαμε οικογενειακώς στην Λωζάννη της Ελβετίας, όπου και εξακολουθώ να κατοικώ με την οικογένειά μου.

Μετά το σχολείο σπούδασα γραφικές τέχνες στην τότε γνωστή σχολή του Veney παράλληλα με φωτογραφία και φωτολιθογραφία.

Στην συνέχεια ακολούθησα την Διαφημιστική Σχολή Στελεχών (Ecole des cadres de Lausanne, section Techniques Publicitaires), διαφήμιση, εμπορικά και λογιστικά συνδεδεμένα με τις εκτυπώσεις και τυπογραφικές εργασίες.

Μετά από την διεύθυνση δύο τυπογραφείων και ενός εκδοτικού οίκου εφημερίδων και περιοδικών, το 1993 για λόγους επαγγελματικής ανεξαρτησίας αποφάσισα να ιδρύσω το δικό μου τυπογραφείο. Ασχολήθηκα επίσης με την καλλιτεχνική φωτογραφική που μου επέτρεψε να συμμετάσχω σε εκθέσεις ατομικές και ομαδικές.

Τα καλοκαίρια πηγαίνω διακοπές στην Ελλάδα ν'απολαύσω ήλιο και θάλασσα. Σ' ένα από τα ταξίδια μου στην Ρόδο γνώρισα την Αλεξανδρινή σύζυγό μου Ελισάβετ.

Έχουμε δύο αγόρια, τον Νικόλα και τον Στέφανο. Ο Νικόλας σπουδάζει στο Πολυτεχνείο Λωζάννης και ο Στέφανος τελειώνει την τρίτη λυκείου.

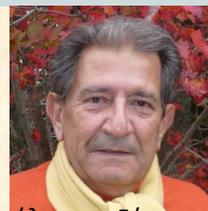
Ασχολούμαι με διάφορα χόμπυ, όπως σκοποβολή, πεζοπορία στην όμορφη Ελβετική φύση, διάβασμα και άλλα.

Οι συναντήσεις με τούς παλιούς συμμαθητές και φίλους από την Αίγυπτο είναι πάντα μια ευχάριστη παρένθεση να αναφερθούμε στις όμορφες αναμνήσεις και τ'αξέχαστα χρόνια που ζήσαμε στις όχθες του Νείλου.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω και να συγχαρώ όλη την ομάδα του Κάδμου για την αξιόλογη προσφορά της στην μνήμη των Ελλήνων Αιγυπτιωτών.

Η Φιλική Εταιρεία, ο Μοχάμεντ Άλη και οι Έλληνες της Αιγύπτου, 3ο και τελευταίο μέρος

.....γράφει ο Ζέφυρος Καυκαλίδης, απόφοιτος 1965

Τους αδελφούς Θεόδωρο και Κωνσταντίνο Τοσίτσα, που έπαιζαν ο καθένας τον δικό του ρόλο στο ζήτημα της Φιλικής Εταιρείας, είχε πέμψει στην Αίγυπτο ο πρωτότοκος και ιθύνων νους της οικογένειας, Μιχαήλ.

Τη ζωή του Μιχαήλ Τοσίτσα τη γνωρίζουμε από την αυτοβιογραφία του, την οποία δημοσίευσε αυτούσια ο Αναστάσιος Γούδας στον Δ' τόμο του έργου του *Βίοι παράλληλοι*. Ο Έλληνας κροίσος από το Μέτσοβο και μέγας εθνικός ευεργέτης, ο οποίος πέρασε τη ζωή του στην Αλεξάνδρεια δημιουργώντας την κολοσσιαία περιουσία του, δεν απέφυγε να δηλώσει και να αυτοκυρηχθεί σχεδόν αγράμματος. Γεννήθηκε στο Μέτσοβο στις 3 Ιανουαρίου 1787 και διδάχτηκε τα ελάχιστα γράμματα που γνώριζε από το Ψαλτήρι. Στα δέκα του χρόνια ακολουθεί τον πατέρα του στη Θεσσαλονίκη, εργάζεται για 20 γρόσια ετησίως και υπάρχουν μέρες που τρώει ψωμί και μοιράζεται με 12 ανθρώπους ένα κιλό κρέας! Σιγά σιγά δημιουργεί μια μικρή επιχείρηση, που όμως ο αποκλεισμός των δυτικών παραλίων της Ελλάδας εναντίον των Γάλλων από το αγγλικό πολεμικό ναυτικό, πνίγει κάθε εμπορική κίνηση. Τότε ο Μιχαήλ αποφασίζει να στείλει τα αδέρφια Θεόδωρο και Κωνσταντίνο στην Αίγυπτο, ενώ κρατά τον τέταρτο αδερφό του Νικόλαο δίπλα του τον οποίο αργότερα έστειλε και αυτόν στο Κάιρο (1812). Ο Νικόλαος ωστόσο δεν παρέμεινε στο Κάιρο για πολύ. Εγκαθίσταται στη Μάλτα, όπου υπήρχε οικογενειακό υποκατάστημα, και τελικά στο Λιβόρνο, όπου ανέλαβε τη διεύθυνση της εκεί επιχείρησης. Υπό την εποπτεία του Μιχαήλ, τα αδέρφια του εμπορεύονται σε όλο το χώρο της Ανατολής. Ο Θεόδωρος, που λέγεται ότι γνώριζε τον πατέρα της Αιγύπτου από τα χρόνια της Καβάλας, εγκαθίσταται στην Αλεξάνδρεια και ο αδερφός του Κωνσταντίνος στο Κάιρο. Ο Κωνσταντίνος, νεότερος, γίνεται και αυτός φίλος με τον Μοχάμεντ Άλη. Στη συνέχεια κατεβαίνει και ο Μιχαήλ στην Αλεξάνδρεια (1820) και γνωρίζει και αυτός τον πατέρα. Η κάθοδός του γίνεται διότι τα αδέρφια του Θεόδωρος και Κωνσταντίνος έχουν έρθει σε δεινή αντιδικία μεταξύ τους. Ο Κωνσταντίνος ο οποίος είναι εγκατεστημένος στο Κάιρο κατηγορεί τον αδερφό του Θεόδωρο (ο οποίος, όπως προαναφέραμε, είχε γίνει μέλλος της Φιλικής Εταιρείας) ότι είναι σπάταλος και ότι «*δίδει τας πραγματείας μας επί προθεσμία και τας χάνομεν*».

Μόλις φτάνει ο Μιχαήλ στην Αλεξάνδρεια για να λύσει τις αδελφικές διαφορές, τον οδηγούν στον πατέρα όπου βρίσκονταν και οι αδερφοί του. Τον δέχεται με ευμένεια και του λέει ότι αυτός, ως μεγαλύτερος αδερφός, πρέπει να συμβουλευτεί τους μικρότερους. Τελικά η σχέση του Μιχαήλ με τον πατέρα εξελίσσεται σε βαθιά φιλία. Ο Μοχάμεντ Άλη γίνεται ευεργέτης του (έτσι τον αποκαλεί ο Μιχαήλ στην αυτοβιογραφία του). Ο πατέρας πράγματι τον τίμησε για την τιμιότητά του και, έτσι, απέκτησε τεράστιες γαιοκτησίες βαμβακοκαλλιέργειας, ενώ παράλληλα ορίστηκε γενικός επίτροπος, προσωπικός σύμβουλος και διαχειριστής της κτηματικής περιουσίας του. Επιπλέον, διορίστηκε επικεφαλής της πρώτης κρατικής τράπεζας της Αιγύπτου και της ποταμοπλοϊκής εταιρίας του Νείλου.

Το μέγαρο Τοσίτσα στην Αλεξάνδρεια, που αποτελούσε την έδρα των επιχειρήσεών του και το οποίο κατεδαφίστηκε τη δεκαετία του 1930, ήταν ένα μεγαλοπρεπέστατο νεοκλασικό ανάκτορο, το οποίο βρισκόταν στο κεντρικότερο σημείο της πόλης. Αναφέρεται ότι «Ο ίδιος πήγαινε στο γραφείο του ντυμένος άψογα, φορώντας πάντοτε το κοντό του φέσι, κολλαριστό πουκάμισο, με τις μύτες του γιακά του γυριστές προς τα έξω, μαύρη γραβάτα και ολόμαυρο σακάκι. Στον προθάλαμο του γραφείου του, τον φρουρούσαν δύο γιγαντόσωμοι Αλβανοί, ντυμένοι με χρυσοκέντητες στολές, μακριές βράκες και ένα ασημοστολισμένο σπαθί που κρεμόταν στη μέση τους».

Τελικά ο μόνος Τοσίτσας που έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρείας, ο Θεόδωρος, ο «σπάταλος», ο πιο «επαναστατικός» αυτής της φοβερής οικογένειας, πεθαίνει το 1821. Ο Μοχάμεντ Άλη τότε τους εκμυστηρεύεται ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν τους συνέτρεξε όσο θα ήθελε διότι πίστευε ότι ο Θεόδωρος ήταν άνθρωπος σπάταλος, τώρα όμως αποφάσισε να τους βοηθήσει ακόμα περισσότερο! Πράγματι, έχει πολύ ενδιαφέρον να διαβάσει κανείς στην αυτοβιογραφία του Μιχαήλ για να εννοήσει πόσο η βοήθεια αυτή μεγάλωσε την περιουσία των αδερφών Τοσίτσα. Ξαφνικά όμως πεθαίνει από έμφραγμα και ο Νικόλαος Τοσίτσας στο Λιβόρνο (1825). Ο θάνατος του Νικολάου που διαχειριζόταν τις ευρωπαϊκές υποθέσεις αναγκάζει τον Μιχαήλ να στείλει τον Κωνσταντίνο στη θέση του. Αλλά ο αδερφός αυτός δεν ξέρει να γράφει καλά ελληνικά ούτε βέβαια ιταλικά! Προσλαμβάνεται τότε για να τον βοηθήσει ο εκ της αδελφής τους ανιψιός Νικόλαος Στουρνάρης (ή Στουρνάρας) που είχε σπουδάσει στο Παρίσι οικονομικά. Τον κάνουν συντάιρο το 1832, δίδοντάς του το 1/3 των εταιρικών μεριδίων. Η μόρφωση και οι ικανότητες του Στουρνάρα απογειώνουν τις επιχειρήσεις και το 1842 η περιουσία τους πλέον είναι τεράστια. Οι αδελφοί Τοσίτσα είναι πια μεγαλέμποροι εμπορεύσιμοι σε όλα τα μέρη της Ανατολής και της νότιας Ευρώπης. Το 1849 διαλύουν την εταιρεία για να ζήσουν ήσυχος ως «απόμαχοι έμποροι». Πλην όμως, το 1853, πεθαίνει ο Νικόλαος Στουρνάρης. Ο Μιχαήλ Τοσίτσας που τον υπεραγαπούσε παθαίνει εγκεφαλικό και στη συνέχεια πέφτει σε βαθύτατη κατάθλιψη.

Στο σημείο αυτό δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε σε μια σύγκριση. Κατά ένα περίεργο τρόπο ο Μιχαήλ Τσοίτσας ακολούθησε τη μοίρα του φίλου και ευεργέτη του Μοχάμεντ Άλη. Και ο πασάς μετά την αποτυχία του, παρ' όλους τους νικηφόρους πολέμους εναντίων της Πύλης, και την επιθυμία του να ανατρέψει τον σουλτάνο και να αναλάβει τα ινία της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη. Ουσιαστικά οι Ρώσοι, οι Γάλλοι και ιδιαιτέρως οι Άγγλοι – πάντα οι Άγγλοι! – δεν ήθελαν ένα τέτοιο πνεύμα να διοικήσει την καταρρέουσα Τουρκία. Εάν ο πασάς τα κατάφερνε και πετύχαινε τις αλλαγές που είχε κάνει στην Αίγυπτο να τις εφαρμόσει και στην οθωμανική αυτοκρατορία, θα ήταν κάτι πολύ επικίνδυνο για τους ευρωπαίους. Να δουν τον Μοχάμεντ Άλη σουλτάνο τους ήταν αδιανόητο. Εξάλλου λίγες δεκαετίες αργότερα οι Άγγλοι κατέλαβαν την Αίγυπτο

Κατηγορήθηκε ο Μιχαήλ Τσοίτσας από τον ιστορικό Φιλήμονα ότι δεν βοήθησε στην Επανάσταση. Αυτό δεν αληθεύει. Βοήθησε όσο μπόρεσε κρυφά και όταν έφτασαν οι χιλιάδες δούλοι από την Πελοπόννησο που έφερε ο Ιμπραήμ μαζί του, είναι αυτός από τους πρώτους που πλήρωσε μεγάλα ποσά για να εξαγοράσει όσους μπορούσε. Οι ευεργεσίες του προς την κοινότητα Αλεξανδρείας της οποίας ήταν πρόεδρος αλλά και προς το έθνος μετά το πέρας της Επανάστασης ήταν ανεκτίμητες. Στον Μιχαήλ Τσοίτσα οφείλουμε, μεταξύ πολλών άλλων, το Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Αυτός μαζί με τον ανιψιό του Νικόλαο Στουρνάρα το ξεκίνησαν και ο αιγυπτιώτης επίσης Γεώργιος Αβέρωφ το ολοκλήρωσε. Μετσοβίτες όλοι τους που έζησαν και πλούτισαν στην Αίγυπτο, αυτός εξάλλου είναι ο λόγος που το ίδρυμα ονομάστηκε «Μετσόβιο». Ο μόνος από τους Τσοίτσες που αρνήθηκε να συνεισφέρει και το ελαχιστότατο ήταν ο Κωνσταντίνος, ο άνθρωπος που πρόδωσε στον Μοχάμεντ Άλη τα σχέδια της Φιλικής Εταιρείας, άσχετα αν ο πασάς, όπως προαναφέραμε, δεν αντέδρασε διότι τον συνέφερε μια τέτοια εξέλιξη. Ο Κωνσταντίνος, λοιπόν, απέρριψε και την Ελλάδα και οτιδήποτε είχε να κάνει μ' αυτήν. Του απενεμήθη ο τίτλος του βαρόνου στο Λιβόρνο λόγω της μεγάλης οικονομικής του δραστηριότητας και οι απόγονοί του έγιναν μεγάλοι τραπεζίτες στο Παρίσι χωρίς καμία πλέον σχέση με την πατρίδα και αγνοώντας παντελώς τα ελληνικά. Ένας μονάχα από τους απογόνους του αυτού, ο βαρόνος Μιχαήλ Τσοίτσας που είχε εγκατασταθεί στη Λωζάννη, τραπεζίτης κι αυτός, άνθρωπος ιδιόρρυθμος και grand Maitre στο σκάκι (!), ενδιαφέρθηκε για την Ελλάδα μετά από πρόσκληση του έλληνα πολιτικού Ευάγγελου Αβέρωφ - Τσοίτσα. Αλλά θα αφήσουμε αυτή την ενδιαφέρουσα ιστορία για κάποιο επόμενο άρθρο μας.

Κλείνοντας το μικρό αυτό ιστορικό μας σημείωμα δεν μπορούμε παρά να τονίσουμε το γεγονός ότι ο Αιγυπτιώτης Ελληνισμός, του οποίου εμείς υπήρξαμε οι τελευταίοι του αντιπρόσωποι, ήταν μια παρένθεση, μια παρένθεση 150 χρόνων, μια εκπληκτικά λαμπρή παρένθεση στην μακραίωνη ιστορία του έθνους μας. Πριν το 1805, πριν την άνοδο του Μοχάμεντ Άλη στην ηγεσία, την εποχή, δηλαδή, των Μαμελούκων, οι Έλληνες της χώρας αυτής δεν ξεπερνούσαν τις 3000. Σήμερα, 2015, ο αριθμός είναι περίπου ο ίδιος. Η άνθιση και η συρρίκνωση. Η άνοδος και η κατάρρευση! Για το τι υπήρξε αυτός ο ελληνισμός και τι προσέφερε στην πατρίδα έχουν γραφεί πολλά. Θα άξιζε νομίζουμε τον κόπο να επανέλθουμε με μικρά ιστορικά σημειώματα στον *Κάδρο* για να θυμίσουμε, ή απλώς, να αναμνησθούμε γεγονότα αυτής της λαμπρής, της εξαισίας παρένθεσης, που η ποίηση του Κωνσταντίνου Καβάφη τη διεύρυνε στα όρια του συνόλου σχεδόν της ελληνικής ιστορίας.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γιαλουράκης Εμμανουήλ, *Η Αίγυπτος των Ελλήνων*, Αθήνα, 1967—Γούδας Αναστάσιος, *Μιχαήλ Τσοίτσας και αδελφοί. Βίοι Παράλληλοι*, τόμος Δ', Εν Αθήναις, 1871—Κρικρής Πλάτων, *Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόφιλος Β΄ Παγκώστας ο Πάτριμος (1805-1825)*, Αθήνα 2002—Λιδωρίκης Αλέκος, *Η προπολεμική Αίγυπτος και οι Έλληνες*, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2005

Μπουτάτος Χρήστος, Τσοίτσας Μιχαήλ, *Ο Ευεργέτης του Ελληνισμού*, (<http://www.reporter.gr/Apypseis/Istories/261909-Tositsas-Michahl-%C2%ABO-Eyergeths-toy-Ilhnismoy%C2%BB>)

Νταλαχάνης Άγγελος, *Μεταξύ Παροικίας, Μητρόπολης και Διασποράς – Στρατηγικές μετανάστευσης για τους Έλληνες της Αιγύπτου, 1945-1956*.

Πολίτης Αθανάσιος, *Ο Ελληνισμός και η νεωτέρα Αίγυπτος – Η ιστορία του Αιγυπτιώτη Ελληνισμού από του 1798 μέχρι 1927*. Εκδοτική Εταιρεία «Γράμματα», Αλεξάνδρεια, 1928

Ρούκουνας Εμμανουήλ, *Πάμε στα νερά – Ελληνικές διαδρομές στην Αίγυπτο*, Εστία, 2009

Σακελλαρίου Μιχαήλ: *Η απόβαση του Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο (24 Φεβρουαρίου-23 Μαΐου 1825)*, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, 2012.

Σουλογιάννης Ευθύμιος, *Η Ελληνική Κοινότητα του Καΐρου*, Εκδόσεις Κότινος, Αθήνα 2001

Τσοίτσας Μιχαήλ, *Αυτοβιογραφία* (βλ. Γούδας Αναστάσιος) - Χασιώτης Ι.Κ., *Επισκόπηση της ιστορίας της νεοελληνικής διασποράς*, Βάνιας 1993.—Haag Michael, *Alexandria City of Memory*, Yale University Press, New Haven and London, 2004

Hassan Hassan, *In the House of Muhammad Ali*, The American University in Cairo Press, 2000—Mostyn Trevor, *Egypt's Belle Epoque, Cairo and the Age of the Hedonists*, TPP, 2006.—Raafat Samir, *Cairo, The Glory Years*, Harpocrates, 2003

Yousry Nevine, Kismet, *The incredible destiny of Mohamed Aly El Kebir Founder of Modern Egypte*, La Matze Publishing House, 1996

Αμπετειανών Δρώμενα

ΚΕΡΑΥΝΟΣ—Μαγεία και Δέος

.....Γράφει ο Δημήτρης Κόκκινος

Ο κεραυνός είναι ένα φαινόμενο τόσο φαντασμαγορικό, μα συνάμα και τρομακτικό, ώστε θα μπορούσε κατ' αρχήν να του αποδοθεί ο χαρακτηρισμός «μαγεία». Το μαγευτικό αυτό φαινόμενο προκαλούσε διαχρονικά και εξακολουθεί να προκαλεί εντύπωση, έκθαψη της φαντασίας και δέος. Για ανθρώπους με καλλιτεχνικά ερεθίσματα, όπως ποιητές, ζωγράφοι, συγγραφείς και φωτογράφους, ο κεραυνός αποτελεί μια ρομαντική πηγή έμπνευσης. Για τους ορθολογιστές επιστήμονες που διψούν για έρευνα, πέρα από το μεταφυσικό πέπλο της μαγείας, ο κεραυνός αποτελεί ένα ακόμα ανεξιχνίαστο μυστήριο, ένα πεδίο έρευνας. Ταυτόχρονα, όλοι οι άνθρωποι, τόσο μικροί και αδύναμοι απέναντι σε τέτοιου μεγέθους κοσμικά φαινόμενα, δεν μπορούν παρά να νοιώθουν δέος μπροστά στη δύναμη της φύσης και φόβο όσον αφορά τις καταστρεπτικές και θανατηφόρες συνέπειες του φαινομένου. Δεν είναι τυχαία η κεντρική θέση την οποία χαίρει ο κεραυνός σχεδόν σε όλες τις θρησκείες, από τις πιο αρχαίες και πρωτόγονες ως τις σύγχρονες σημερινές.

Αυτές ακριβώς οι καταστροφικές συνέπειες του κεραυνικού φαινομένου, που έχουν σαν αποτέλεσμα το χαμό ανθρώπων και ολικές ή μερικές καταστροφές σε περιουσίες πολλών εκατομμυρίων ευρώ, δίνουν το έναυσμα σε όλους εμάς, τους υπεύθυνους επαγγελματίες, τους επιστήμονες και τους αρμόδιους φορείς τυποποίησης, να επιμένουμε ακόμα περισσότερο στην «ποιότητα», την «έρευνα» και τον «εκσυγχρονισμό των προτύπων», διασφαλίζοντας έτσι την αξιοπιστία των συστημάτων αντικεραυνικής προστασίας, γιατί «ποιότητα» δεν σημαίνει υψηλότερο κόστος. Σημαίνει αξία, αξιοπιστία και ασφάλεια.

Με το βιβλίο αυτό, το οποίο είναι το πρώτο στη χώρα μας που εκδίδεται με τέτοιο περιεχόμενο, γίνεται προσπάθεια να γίνει ευρύτερα γνωστή η «Ιστορία των Κεραυνών» και η ελαχιστοποίηση των δραματικών συνεπειών του φαινομένου του κεραυνού, η οποία εξασφαλίζεται με τη λήψη μέτρων και την τήρηση κανόνων που περιέχονται σε ισχύοντα Ελληνικά, Ευρωπαϊκά και Διεθνή Πρότυπα.

Η προσπάθεια αυτή ήταν αρκετά δύσκολη, καθώς θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι το βιβλίο αυτό έχει παραλήψεις και έτσι είναι, αν φανταστεί κανείς ότι η απλή αναφορά τίτλων κοινωνικών, ιστορικών, επιστημονικών, λογοτεχνικών κ.τ.λ. δοκιμίων μπορούσε να γεμίσει τόμους βιβλίων, που το κάθε ένα από αυτά προσπαθεί να ερμηνεύσει από την δική του σκοπιά κατά άμεσο ή έμμεσο τρόπο το φαινόμενο.

Στο βωμό όμως της άμεσης ενημέρωσης του τεχνικού και μη κόσμου και της επιθυμίας μου να γίνει κτήμα από όσο το δυνατό περισσότερους, θυσίασα την πληρότητα και την λεπτομέρεια. Στη βιβλιογραφία που αναφέρεται μπορεί να ανατρέξει ο κάθε ενδιαφερόμενος για περισσότερα στοιχεία.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω την Συνεργάτιδά μου Κυρία Ευαγγελία ΤΖΑΝΙΔΑΚΗ, Πρόεδρο του Δ.Σ. της ΕΛΕΜΚΟ, η οποία συγκέντρωσε πολύτιμο υλικό και επιμελήθηκε το βιβλίο αυτό, καθώς και όλους όσους συνέβαλαν στην συγγραφή του, δημιουργώντας ερεθίσματα, προσφέροντας γνώσεις και υλικό και ειδικότερα τους:

Κύριο Αντώνιο ΚΟΥΡΑΣΗ, Φιλολόγο—Καθηγητή Jan MPELINK, Universität GH Paderborn, Germany—Κυρία Μαρία ΠΙΚΟΥΛΑ, Αρχαιολόγο, Υπουργείου Πολιτισμού—Κύριο Ed POLS, Van der Heide beheer B.V., Holland—Καθηγητή Vladimir RAKOV, University of Florida, USA—Κύριο Δημοσθένη ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟ, Αρχιτέκτονα, Υπ. Πολιτισμού—Κύριο Κωνσταντίνο ΣΤΡΑΤΗ, Αρχαιολόγο, Υπουργείου Πολιτισμού—Καθηγητή Martin UMAN, University of Florida, USA

Ο Δημήτρης Κόκκινος γεννήθηκε στο Κάιρο το 1944, σπούδασε στην Αμπέττειο και στην Μελαγχροίνειο και αποφοίτησε το 1963. Συνέχισε τις σπουδές του στην Αθήνα στην Ανωτέρα Σχολή Υπομηχανικών απ' όπου και αποφοίτησε το 1968. Μέχρι το 1973 εργάζεται στην εταιρεία ΜΕΤΑΛΛΟΤΕΧΝΙΚΑ – ΕΛΕΚΤΡΑ (σημερινή Schneider) και το 1973 ιδρύει την δική του εταιρεία, ΕΛΕΜΚΟ, εταιρεία κατασκευής ηλεκτρολογικού υλικού, πρώτα ως ΕΠΕ και αργότερα ως ΑΕ. Η ΕΛΕΜΚΟ ειδικεύεται στην κατασκευή διατάξεων για συστήματα αντικεραυνικής προστασίας και υπερτάσεων με σημαντική δραστηριότητα εκτός Ελλάδος, λόγοι που τον αναγκάζουν να βρίσκεται συχνά στο εξωτερικό. Ο γιος του Νικόλας, απόφοιτος του University of Manchester Institute of Science and Technology (UMIST) και με διδακτορική διατριβή στο University of Manchester έχει αναλάβει ένα μεγάλο μέρος της διοίκησης της ΕΛΕΜΚΟ.

Εικόνες Καΐρου

Το Ιστορικό Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, 3ο και τελευταίο μέροςγράφει η Βίλλη Πολίτη, απόφοιτος 1992

Ανακαινίσεις Εντευκτηρίου και προσφορές:

Το 1952 με την επανάσταση κήκε ολοσχερώς το Γκρόπι με αποτέλεσμα να πάθει μεγάλες ζημιές το Κέντρο και αναγκαστικά ανακαινίστηκε τότε. Αργότερα επί προεδρίας Κλαδάκη ανακαινίστηκε εκ βάθρων το Κέντρο. Τα σχέδια ήταν του αρχιτέκτονα Σβορώνου και τις εργασίες ανέλαβε ο διακοσμητής Ζιβανάκης. Μάλιστα τότε βάρφτηκε το πιάνο κόκκινο όπως γινόταν στα ξένα μουσεία. Το χρώμα αυτό δεν το αποδέχτηκαν όμως εύκολα τα μέλη και λίγα χρόνια αργότερα το πιάνο βάρφτηκε μαύρο.

Την εποχή της δικτατορίας το Γραφείο του Ναυτικού Ακολούθου της Πρεσβείας προσέφερε στο Κέντρο μικρόφωνα και εγκατέστησαν όλα τα μεγάφωνα στη μεγάλη τραπεζαρία του εντευκτηρίου. Επίσης το 1983 ο Λέανδρος Γόγος προσέφερε στερεοφωνικό μηχάνημα για τις ανάγκες του Κέντρου.

Το 1910 δόθηκε μια προσφορά στο Κέντρο ύψους 230 Λ.Αιγ. από τους Τσιβιλή και Πολλάκη.

Το 1979 ζητήθηκε από την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου επί προεδρίας Ιωάννη Ματθαίου το ποσό των 30.000 Λ.Αιγ. για επισκευές, ελαιοχρωματισμό και σωληνώσεις. Πραγματοποιήθηκε μια κοινή συνεδρίαση Κέντρου και Κοινότητας για να δουν το χώρο και τις εργασίες που απαιτούνται. Από πλευράς Κοινότητας παραβρέθηκαν οι Ηλίας Σπάθης, Χρήστος Αργυρίου και Ιωάννης Λιούφης. Τελικά η Κοινότητα προσέφερε 20.000 Λ.Αιγ.

Επίσης το 1985 ζητήθηκε πάλι από την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου το ποσό των 15.000 Λ.Αιγ. για αγορά σαλονιών και επίπλων. Η Κοινότητα προσέφερε 5.000 Λ.Αιγ. και έτσι αγοράστηκαν μόνο 5 σαλόνια για το εντευκτήριο του Κέντρου.

Το 1990 όταν ήταν Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου ο Χρήστος Αργυρίου η Γ.Σ. αποφάσισε να δοθούν στο Κέντρο 50.000 Λ.Αιγ. για ανακαινίσεις και εμπλουτισμό του εντευκτηρίου. Τα χρήματα όμως δεν δόθηκαν διότι δεν θα έφθαναν για τις εργασίες που απαιτούνταν.

Το 1998 επί προεδρίας Ιωάννη Διακουμίδη η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου προσέφερε 190.000 Λ.Αιγ. για την εκ βάθρων ανακαίνιση του Κέντρου και η χαρτοβιομηχανία «Flora» προσέφερε 12.000 Λ.Αιγ. Οι εργασίες κόστισαν 250.000 Λ.Αιγ.

Την επόμενη χρονιά ανακαινίστηκε και η βεράντα με χρήματα του Κέντρου και την διακόσμηση ανέλαβε αφιλοκερδώς η Ελένη Ατζέμη – Καβαλή.

Το 1987 ο Χρήστος Αργυρίου προσέφερε 4.000 Λ.Αιγ. για την αγορά βίντεο, ταπέτων και ηλεκτρικό καταψύκτη. Επίσης το 1985 ο ίδιος είχε προσφέρει και 150 Λ.Αιγ. Παράλληλα το 1985 ο Κάπαρης Διευθυντής της «Pepsi» προσέφερε 4 κιβώτια με αναψυκτικά και ο Αντώνης Ιορδανίδης προσέφερε κεριά αξίας 80 Λ.Αιγ. ενώ ο δικηγόρος Βαλασκάκης προσέφερε ένα πίνακα της Δάφνης. Χρηματικές προσφορές έχουν δώσει και η Ελένη Τσέππα και ο Νικόλαος Δαγόπουλος.

Το 1993 αγοράστηκε δορυφορική κεραία με προσφορές από τους: 5.000 Λ.Αιγ. η χαρτοβιομηχανία «Flora», 350 Λ.Αιγ. η Εθνική Τράπεζα Ελλάδος, 100 Λ.Αιγ. ο Γεώργιος Βαλλάς και 1.000 Λ.Αιγ. κάποιος ανώνυμος.

Το Κέντρο ανακαινίστηκε ξανά τον Οκτώβριο του 2008 και την παραμονή των εγκαινίων κήκε ο πάνω όροφος που ήταν το γραφείο του πολιτικού Άιμαν Νούρ και προκλήθηκαν αρκετές ζημιές στο Κέντρο από τα νερά της πυροσβεστικής. Οι ζημιές αποκαταστάθηκαν λίγους μήνες μετά.

Τέλος κατά καιρούς προσφέρει χρήματα, ψυγεία και άλλα η μεγάλη Ευεργέτιδα της παροικίας μας Στέλλα Κυριάζη.

Επίτιμοι: Το 1993 η Γενική Συνέλευση του Κέντρου ανακήρυξε τον Κωνσταντίνο Λαζαρίδη Επίτιμο Πρόεδρο του Κέντρου για την προσφορά του όλα αυτά τα έτη. Είχε γραφτεί μέλος του Κέντρου το 1921 μόλις είχε τελειώσει τις σπουδές του από τη Γαλλία. Το 1996 η Συνέλευση ανακήρυξε την Α.Θ.Μ. Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής Παρθένιο Γ' Επίτιμο Πρόεδρο του Κέντρου λόγω της προσφοράς των 50.000 Λ.Αιγ. που έκανε για

την ανακαίνιση μιας αίθουσας. Η αίθουσα αυτή ονομάστηκε προς τιμήν του «Αίθουσα Παρθενίου». Επίσης το 2002 ανακηρύχτηκαν Επίτιμοι Πρόεδροι για την προσφορά τους στο σωματείο οι Ιωάννης Διακουμίδης, Χρήστος Καβαλής και Βασίλης Παπαϊωάννου. Τέλος το 2014 ανακηρύχθηκαν Επίτιμοι Πρόεδροι οι δύο εν ζωή πρώην Πρόεδροι του Κέντρου Νικήτας Κλαδάκης και Βασίλης Τυροκόμος.

Έλληνες υπάλληλοι του Κέντρου: Το Ελληνικό Κέντρο απασχολούσε και αρκετό προσωπικό όπως μάγειρα, γκαρσόνια, καθαριστές, λογιστές κ.α. Πολύ σπάνια προσλάμβανε και Έλληνες υπαλλήλους, συνήθως για θέματα γραμματειακής υποστήριξης ή για τα λογιστικά. Κατά καιρούς είχαν αναλάβει τα λογιστικά του Κέντρου ο Γεώργιος Καρανικήτας μέχρι το θάνατό του το 1990 και μετά ο Αντώνης Ρεκτοίνης μέχρι το 2006. Επίσης τα παλαιά χρόνια οι ορκωτοί ελεγκτές του Κέντρου ήταν Έλληνες. Ο τελευταίος Έλληνας ορκωτός ελεγκτής ήταν ο Στέλιος Βολίδης.

Διάφορα: Το 1910 γίνονται προσπάθειες να εγγραφούν νέα μέλη και μπαίνουν διάφορες ανακοινώσεις στον παροικιακό τύπο. Το 1936 παρατηρείται μια μεγάλη αύξηση στα μέλη του Κέντρου, από 171 σε 201 μέλη.

Την περίοδο 1930-1935 σταματά η εορτή του Δέντρου τα Χριστούγεννα για οικονομικούς λόγους.

Την ίδια χρονιά, επειδή δεν κατάφερε το Κέντρο να παραθέσει αποχαιρετιστήρια δεξίωση προς τιμήν του Έλληνα Πρέσβυ Δελομούζου του έστειλε μια αποχαιρετιστήρια επιστολή.

Το 1938 το Διοικητικό Συμβούλιο του Κέντρου επισκέφτηκε τον Έλληνα Πρέσβη και του ζήτησε να διαβιβάσει στον Βασιλέα της Ελλάδος τα συλλυπητήρια του Κέντρου για τον άδικο χαμό του πρίγκιπα Νικολάου.

Στις 20/6/1949 συμφωνήθηκε μεταξύ Ελληνικού Κέντρου και Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου να συμβάλει το Κέντρο στα έξοδα ανοικοδόμησης του ακινήτου της Ε.Κ.Κ. επί της οδού Ντουμπρέ. Σε αντάλλαγμα το Κέντρο θα γινόταν εξ αδιαιρέτου ιδιοκτήτης στον 6^ο όροφο, στον μισό 7^ο και ποσοστού στο οικόπεδο κατά το 1/7. Το ποσό που έπρεπε να καταβάλει το Κέντρο ήταν 21.500 Λ.Αιγ. Επειδή όμως για οικονομικούς λόγους το Κέντρο, δεν κατέβαλε όλο το ποσό και από την άλλη ο νόμος περί σωματείων απαγόρευε την μεταγραφή της ιδιοκτησίας στο Κέντρο το θέμα αλλά και το χρέος παρέμειναν σε εκκρεμότητα. Στις 15/12/1999 υπογράφηκε νέα συμφωνία μεταξύ Κέντρου και Κοινότητας όπου προβλέπει το πάγωμα του χρέους στις 85.000 Λ.Αιγ. περίπου, την διαχείριση του 6^{ου} ορόφου από την Ε.Κ.Κ. με την υποχρέωση να καλύπτει η Ε.Κ.Κ. το ενοίκιο του εντευκτηρίου του Ελληνικού Κέντρου. Σε περίπτωση πώλησης του ακινήτου, το Κέντρο θα λάβει το ποσό που του αναλογεί.

Όταν εξελέγη ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Παρθένιος Γ' είχε ζητήσει όλες οι προς τιμήν του εκδηλώσεις και γεύματα να πραγματοποιούνται στο Ελληνικό Κέντρο και όχι σε άλλα ξένα εστιατόρια. Επίσης και η Γενική Πρόξενος της Ελλάδος στο Κάιρο Χριστίνα Μπαλάνου πραγματοποιούσε όλες τις δεξιώσεις του Προξενείου στο Ελληνικό Κέντρο. Την ίδια εποχή την ίδια ακριβώς αντίληψη είχαν ο Γενικός Σύμβουλος Οικονομικών και Εμπορικών Υποθέσεων της Ελληνικής Πρεσβείας Σπύρος Κίνιας και ο Πρόεδρος του Ελληνικού Εμπορικού Επιμελητηρίου Καΐρου Διαγόρας Παρασκευάς που επέμεναν όλες οι εμπορικές συμφωνίες και δεξιώσεις επιχειρηματιών να γίνονται στο Ελληνικό Κέντρο με σκοπό να στηρίζουν τα ελληνικά σωματεία.

Το 2001 τα αγγλόφωνα περιοδικά «Egypt Today» και «Ahram Weekly» αναφέρονταν στο Ελληνικό Κέντρο με πολύ κολακευτικά λόγια για αυτό.

Το 2010 το Κέντρο ασφαλίστηκε κατά πυρός και κλοπής προς 1.000.000 Λ.Αιγ.

Το Κέντρο σήμερα: Σήμερα το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου λειτουργεί βασικά σαν εστιατόριο όπου συχνάζουν και μη μέλη διαφόρων εθνικοτήτων και ειδικότερα ζωγράφοι, δημοσιογράφοι, ηθοποιοί, καθηγητές κ.α. Παράλληλα στο Κέντρο συνεχίζουν να πραγματοποιούνται αρκετές από τις εκδηλώσεις της παροικίας.

Το 2009 στο χειμερινό εστιατόριο του Κέντρου 3 φορές την εβδομάδα είχε πιάνο και βιολί. Αργότερα πιάνο με τραγουδίστρια. Τώρα έχει πιάνο με τραγουδιστή κάθε Πέμπτη και Σάββατο ενώ τις υπόλοιπες μέρες ακούγεται ελληνική μουσική από στέρεο. Όλοι οι Έλληνες έχουν 30% έκπτωση στο εστιατόριο και τα παροικιακά σωματεία 10%.

Τέλος το Διοικητικό Συμβούλιο του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου κατά τη συνεδρίασή του με ημερομηνία 1^η Δεκεμβρίου 2014 αποφάσισε να δωρίσει στο Αρχείο της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου όλα τα βιβλία που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη του Κέντρου.

Θέμα : Ελληνική Παράδοση

Παραδοσιακοί Χοροί : Ανατολική Μακεδονία

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967

Η κεντρική Μακεδονία αποτελεί ένα αμάλγαμα ιστορίας, πολιτισμού και φυσικής ομορφιάς. Οι νομοί Ημαθίας, Πέλλας, Θεσσαλονίκης, Κιλκίς Πιερίας, και Χαλκιδικής χαρακτηρίζονται για τη σημαντική ιστορία τους, τους πολύτιμους αρχαιολογικούς χώρους, τα επιβλητικά βουνά τους και τα ορμητικά ποτάμια τους. Στα χωριά της Κεντρικής Μακεδονίας εκτός από τους ντόπιους κατοικούν και πρόσφυγες από τον Πόντο, την ανατολική Ρωμυλία τη Μακεδονία, καθώς και οι Βλάχοι. Όλες αυτές οι ομάδες χρωματίζουν όπως είναι φυσικό με το δικό τους τρόπο την χορευτική παράδοση της περιοχής. Στις περιοχές αυτές ο πρωτοχορευτής έχει την ευθύνη της χορευτικής ομάδας, την οποία μπορεί να οδηγήσει κατά βούληση, διαγράφοντας διάφορα χορευτικά σχήματα, έξω από την αυστηρά καθορισμένη και σχηματισμένη κυκλική μορφή. Στο χέρι κρατά μαντήλι, που το κουνάει ελεύθερα σύμφωνα με το ρυθμό, ή το κουνά μεταδίδοντας μηνύματα απόλυτης συμμετοχής και στους υπόλοιπους χορευτές. Σε ορισμένους χορούς, οδηγεί την ομάδα σε λαβυρινθικές σχηματοποιήσεις (π.Χ. Γκάϊντα, Ντούσκο, Μποέμ'τσα κ.α.), όπου ανάλογα με το χορό παρατηρείται και διαφορετική λαβυρινθική απεικόνιση. Φαίνεται πως τα σχήματα αυτά μεταφέρουν στοιχεία μύησης αρχαίων μυστηρίων, όπου ο μειούμενος μάθαινε για το ανώδυνο πέρασμα από τη ζωή στο θάνατο, για την προστασία των ζωντανών από τους νεκρούς, των νεκρών από τα αόρατα πνεύματα, για τη διαδικασία της γονιμικής ιερούργιας κ.α.

ΧΟΡΟΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Μακεδονία Ξακουστή Ονομάζεται και "Μακεδονικός χορός" και είναι ο χορός που τα παλαιότερα χρόνια, για λόγους "εθνικούς" χορεύονταν υποχρεωτικά απ' όλους τους μαθητές των δημοτικών σχολείων. Είναι μικτός κυκλικός χορός.

Η Σταμούλο ή Στάνκαικα Μικτός, γυναικείος και αντρικός χορός, που χορεύεται στην περιοχή της Αριδαίας. Κυρίως γαμήλιος χορός που χορεύεται από τους νιόπαντρους και τους συμπεθέρους. Μπροστά χορεύουν οι άντρες και ακολουθούν οι γυναίκες.

Συμπεθέρα Είναι γυναικείος χορός που χορεύεται σε ανοικτό κύκλο. Γρήγορος, πηδηχτός και ζωηρός γαμήλιος χορός που χορεύουν οι συμπεθέρες πριν πάνε από το σπίτι της νύφης στο σπίτι του γαμπρού, πριν τη στέψη.

Παρτάλος Ο χορός αυτός είναι ένας ανδρικός χορός που χορεύεται κυρίως στην Πυλαία (Καπουτζήδα) της Θεσσαλονίκης. Την ονομασία του την οφείλει μάλλον σε κάποια όμορφη γυναίκα που φορούσε παρτάλια, δηλαδή κουρελιασμένα ρούχα. Γι αυτό και ο χορός λέγεται "της Παρτάλως".

Ο Καγκελευτός Χορεύεται στην Ιερισσό της Χαλκιδικής, από άνδρες και γυναίκες και αναπαριστά τη σφαγή πάνω από 400 κατοίκων από τους Τούρκους. Εξαιτίας της προσπάθειας των κατοίκων της Ιερισσού, να επαναστατήσουν, οι Τούρκοι τους μετέφεραν όλους στην τοποθεσία "Μαύρο Αλώνι" και βάζοντάς τους να σχηματίσουν μια αλυσίδα χορού, τους αποκεφάλισαν. Για να τιμήσουν τους νεκρούς οι κάτοικοι της Ιερισσού, χορεύουν μια φορά το χρόνο την τρίτη μέρα του Πάσχα, στην τοποθεσία εκείνη τον "Καγκελευτό".

Πατρούνινο (χορός της Πετρούλας) Σε εντεκάσημο ρυθμό, χορευτική απόδοση Χαριέσσας, Προμάχων, Όρμος, και Καρυδιάς.

Τικφέσκη ή Τικφέσκινο Τοπική απόδοση του γνωστού χορού του Νομού Πέλλας όπου το χορευτικό μοτίβο στην αρχή αποδίδεται με αργή ρυθμική αγωγή και στη συνέχεια γρήγορη. Χορευτική απόδοση Προμάχων, Όρμος και Αριδαίας.

Γκάϊντα Αντρικός λεβέντικος χορός τύπου "στα τρία", σε αργό ρυθμό στην αρχή και γρήγορο στο τέλος με

χαρακτηριστικούς αυτοσχεδιασμούς του πρωτοχορευτή .

Καπουτζήδων Κάτω στ'αλώνια Είναι χορός της περιοχής της Πυλαίας Θεσσαλονίκης (Καπουτζήδα)

Στάνκινα Από τους αγαπημένους και χαρακτηριστικούς χορούς της ευρύτερης περιοχής σε εντεκάσημο ρυθμό, με αργό πρώτο μέρος και γρήγορο γύρισμα.

Άνοιξε Ελένη την πόρτα Ερωτικός χορός που χορεύεται από κοπέλες σε γάμους και πανηγύρια, και με τον τρόπο αυτό οι κοπέλες προκαλούσαν το ενδιαφέρον των νέων. Το όνομά του προέρχεται από το ομώνυμο τραγούδι.

Νιζάμικος Είναι ανδρικός χορός της Νάουσας. Η ονομασία του οφείλεται στους Νιζάμηδες, Τούρκους οπλισμένους φοροεισπράκτορες τους οποίους οι Ναουσαίοι προσπαθούσαν να εξευμενίσουν με το χορό αυτό και να γλιτώσουν το χαράτσι. Ο Νιζάμικος χορεύεται κάθε χρόνο στο καρναβάλι της Νάουσας με την ονομασία "Μπούλες και Γενίτσαροι".

Μακρυνίτσα Γυναικείος χορός που χορεύεται ιδιαίτερα στη Νάουσα, κατά τη διάρκεια της αποκριάς. Είναι από τους λίγους πένθιμους χορούς αφού είναι συνδεδεμένος με τον χαλασμό της Νάουσας το 1822 και την τραγική θυσία των γυναικών που έπεσαν στα νερά της Αραπίτσας για να γλιτώσουν από την Τούρκικη αιχμαλωσία.

Τρίτα πάτα (τρεις φορές) Από το αντίστοιχο τραγούδι ή **Ζαβλιτσένα** (στρωτά βήματα) γνωστός χορός της περιοχής σε επτάσημο ρυθμό όπου το ίδιο χορευτικό μοτίβο αποδίδεται στην αρχή με αργή και στη συνέχεια με γρήγορη ρυθμική αγωγή. Χορεύεται στην περιοχή της Αριδαίας, Νάουσας και Έδεσσας.

Μπαϊντούσκινο ο χορός μπαϊντούσκα σε χορευτική απόδοση Αριδαίας, Όρμος, Καρυδιάς και Λουτρακίου.

Πουσεντιτίτσα ή γονατιστός(σε καθιστή θέση) ή καθιστός Ελεύθερος αντρικός χορός του γάμου με χαρακτηριστικά τα καθίσματα ή γονατίσματα σε δεκαπεντάσημο ρυθμό που χορεύεται στη περιοχή της Έδεσσας και της Νάουσας. Πήρε το όνομά του από τα γονατίσματα - καθίσματα που εκτελούν οι χορευτές.

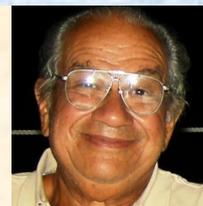

Βλάχικος Μακεδονίας (Ζαχαρούλα) Ο χορός αυτός είναι ένας από τους πολλούς που έφεραν οι Βλάχικες ομάδες πληθυσμού κατά τις μετακινήσεις τους προς την περιοχή της Νάουσας.

Πηγή πληροφοριών από εγκυκλοπαίδειες και διαδίκτυο.

Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα

...γράφει ο Καθηγητής Κοινωνιολογίας της Αμπετείου Σχολής
Λάμπρος Μπενοβίας, απόφοιτος 1960

<p>ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΚΑΙ ΠΛΕΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ</p> <p>Τα πλοία ήταν άλλο πράμα Από μακριά ερχόμενα Θύμιζαν πελάγιο δράμα Σε όρια διακρινόμενα.</p> <p>Παίρναν του κόσμου τις πορείες Μ' όλα τα προσδοκώμενα Σε περιπέτειες για ιστορίες Απ' της ζωής τα δρώμενα.</p>	<p>ΜΕ ΤΡΟΠΟΥΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥΣ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΟΥΣ</p> <p>Οι λογικοί διαφορισμοί μας Όπου υπήρξαν πρακτικοί Εκεί των σκέψεων οι ορισμοί μας Ταίριαζαν με την Αφρική.</p> <p>Καί είχε πάντα σημασία Το πως δουλεύει ο κάθε νους Με τρόπο που η διαδικασία Να δείχνει ανθρώπους ικανούς</p>	<p>ΑΠ' ΤΗ «ΜΑΑΜΟΥΡΑ» ΩΣ ΤΗ «ΝΤΕΧΕΛΑ» ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ ΤΟ «ΠΗΓΑΙΝΕ-ΕΛΑ»</p> <p>Όταν καμια φορά στο δέιλι Μάς πέθανε η μοναξιά Μαζί πηγαίναμε όλοι οι φίλοι Βόλτα στην ακροθαλασσιά</p> <p>Υποκύπταμε στη γοητεία Αλεξανδρινών Περιοχών Εκεί που είχαν τα τοπία Φως άπλετο εξ Ανατολών</p>
<p>ΑΠΟ ΟΣΑ Η ΨΥΧΗ ΘΕΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΚΟΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ</p> <p>Οι αισθήσεις μας ως διαπιστώσεις Για τα φαινόμενα Αφρικής Λες κι οδηγούν σε κάποιες γνώσεις Της Φύσης της Αραβικής.</p> <p>Οι αισθήσεις συνεχώς συνδέουν Του Αφρικάνου τη ζωή Με θέματα που τον εμπνέουν Πάνω σε βάση Λογική</p>	<p>ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΩΣ ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ</p> <p>Πρίν και μετά την «Χαουαμντία» Οι πλούσιοι μαγαζάτορες Κι έμποροι μέχρι την «Αμρία» Μοιάζανε μ' αυτοκράτορες</p> <p>Βιοπάλη μ' όλα της τά είδη Καί με γνωρίσματα κοινά Με τα όσα ο κόσμος μας δεν κρύβει Ασήμαντα ή σημαντικά.</p>	<p>ΒΕΓΓΕΡΕΣ Τ' ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ ΜΕ ΛΟΥΚΟΥΛΕΙΑ ΓΕΥΜΑΤΑ</p> <p>Το εξαιρετικά πλούσιο γεύμα Μ' ό,τι ήτανε μοναδικό Απ' των Ελλήνων μας το πνεύμα Γινότανε αντιληπτό.</p> <p>Η αξιολόγηση της γεύσης Της ποιότητας των φαγητών Γεννούσε ιδέες κι εμπνεύσεις Γευσιγνωσίας των αστών</p>
<p>ΤΕΛΙΚΑ ΤΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ</p> <p>Οι Αραβες σε συγκινούνε Έχουν ψυχρή πονετική Συναισθηματικά σε ακούνε Σαν φίλοι υπομονετικοί.</p> <p>Μ' ένα τους λόγο που θα πούνε Και μ' ένα βλέμμα ανθρωπιάς Μπορούνε μέσα σου να μπουνε Να βρουν το βάθος της καρδιάς.</p>	<p>ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΑΥΤΟΣΚΟΠΟΣ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ ΤΟ ΦΩΣ</p> <p>Στην Αφρική τι να σημαίνει Η αγάπη ως αυτοσκοπός Εκεί που κάποιοι είναι δεμμένοι Στην αδικία διαρκώς.</p> <p>Ο άνθρωπος τι περιμένει Όταν πεινάει συνεχώς Όταν στο χάος παραμένει Και όταν πονάει δίχως φως.</p>	<p>ΕΤΗ ΜΕ ΕΠΗ ΣΤΗ «ΔΑΜΙΕΤΤΗ»</p> <p>Απ' την «Ρωζέττη» ως την «Δαμιέττη» Τα βλέπαμε όλα ρόδιμα Δυναμικά δρώντας σε έτη Πέρ' από πάθη επώδυνα.</p> <p>Μα κάποτε τα γεγονότα Διαφοροποιώντας αντοχές Μας άλλαξαν τα καθεστάτα Πούχανε άλλες εποχές.</p>
<p>ΣΤΙΓΜΕΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΙΑΣ</p> <p>Στό φώς βασικών παραγόντων Βιώσαμε πόθους των θνητών Κι εντός ανοιχτών οριζόντων Βρήκαμε ανθρώπους των παθών</p> <p>Κάποτε η όλη σημασία Περιπετειών της ξενιτιάς Εξελίχθηκε σε μια αξία Περ' από κόσμους μοναξιάς.</p>	<p>ΑΠΟ ΤΗ «ΓΑΡΜΠΙΑ» ΩΣ ΤΗ «ΣΑΡΚΙΑ»</p> <p>Όλη η «Γαρμπία» και η «Σαρκία» Κάθε χωριό και ένα συμβάν Με όσα γίναν εποποιία Από τη «Ζίφτα» ως το «Ασσουνάν».</p> <p>Τί πάθαμε στην Αραβία Δεν λέγεται έτσι τόσο απλά Εμπήκαμε στην Ιστορία Μέσα από έργα μας λαμπρά.</p>	<p>ΠΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ</p> <p>Από τα βάθη που θυμίζουν Τις περιπέτειες μιας ζωής Θυμήσου πάθη που ανθίζουν Στ' άπειρο φως της Αφρικής.</p> <p>Θυμήσου αυτά που κάπου πήγαν Κι ήταν για μας μια εποχή Μ' όσα απ' τη μνήμη μας δεν φύγαν Γιατ' είχαν μέσα τους ψυχή.</p>

Βράβευση του Αμπετειανού κ. Ντένη Πλέσσα-Λεωνίδα **απόφοιτος του 1968** **Αθήνα 11 Μαΐου 2016**

Σε μια ιδιαίτερα λαμπρή και επίσημη τελετή στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου Grande Bretagne και παρουσία περισσοτέρων από 450 προσκεκλημένων, το **American Hellenic Institute (AHI)** της Washington, κατά την διάρκεια του ετησίου “Gala Δείπνου” βράβευσε τον κ. “Ντένη Πλέσσα-Λεωνίδα” και το ίδρυμα “Fulbright Foundation”.

Το American Hellenic Institute είναι η σημαντικότερη Ελληνο-Αμερικανική οργάνωση στις ΗΠΑ για την προώθηση των Ελληνο-Αμερικανικών θέσεων ως και των Ελληνικών Εθνικών Θεμάτων στις ΗΠΑ.

Το AHI στο παρελθόν βράβευσε τον πρ. Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Στεφανόπουλο, αλλά και πολλούς διακεκριμένους και διαπρεπείς ομογενείς ή άλλους φορείς για την δράση τους, την εθνική και κοινωνική προσφορά αλλά και το φιλανθρωπικό τους έργο.

Η διάκριση που προσφέρθηκε είναι το : **“Hellenic-Heritage Achievement and National Public Service Award”**.

Ο Ντένης Πλέσσας-Λεωνίδης υπήρξε ο αποδέκτης αυτής της σημαντικής διάκρισης σαν αποτέλεσμα της εθνικής και επιστημονικής προσφοράς του, ως και της προσφοράς του στον χώρο αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπό του.

Την εκδήλωση παρακολούθησαν η εκπρόσωπος του Πρωθυπουργού κα Γεροβασίλη, Υπουργοί της Κυβέρνησης και Αντιπρόεδρος ως και εκπρόσωποι πολιτικών κομμάτων. Ο Αμερικανός Πρέσβης, η στρατιωτική ηγεσία του Υπουργείου Άμυνας (Αεροπορίας, Στρατού και Ναυτικού), εκπρόσωποι της Αρχιεπισκοπής Αθηνών και πλήθος Ελλήνων εκπροσώπων της Αμυντικής Βιομηχανίας και του επιχειρηματικού, πολιτικού και διπλωματικού κόσμου των Αθηνών.

Κατά την τελετή της βράβευσης μίλησαν ο Πρόεδρος του AHI κ. Νίκος Λαριγκάκης, ο Πρόεδρος του AHI Ελλάδος κ. Η. Μαλε-

βίτης, ο Αμερικανός Πρέσβης κ. David Pearce, κ.α.

Κατά την τελετή προβλήθηκε video στο οποίο έγιναν προσφωνήσεις από θρησκευτικούς, πολιτικούς και επιχειρηματικούς φορείς όπου αναφέρθηκαν στον κ. Πλέσσα και στο έργο του, τόσο αναφορικά στον επαγγελματικό του τομέα , της αεροδιαστημικής, αλλά και την ενίσχυση της άμυνας της χώρας με την ιδιότητά του ως Αντιπρόεδρου της Lockheed Martin Aeronautics/International – της μεγαλύτερης εταιρίας άμυνας και αεροδιαστημικής παγκοσμίως, την ενίσχυση της Αμυντικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ κλπ.) της Ελλάδος αλλά και τέλος για την σημαντική του προσωπική συνεισφορά στον συνάνθρωπο μέσω της Αρχιεπισκοπής Αθηνών και της οργάνωσης «Γιατροί του Κόσμου».

Για τον Ντένη μίλησε ο Αρχιεπίσκοπος Σινά Φαράν και Ραηθώ κ.κ. Δαμιανός ο οποίος είπε τα εξής:

“Τον αγαπητό μου Ντένη Πλέσσα-Λεωνίδα γνωρίζω από τα μαθητικά του όντας εκείνος μαθητής στην Αμπέτιο Σχολή και εγώ καθηγητής και πνευματικός του διδάσκαλος. Τελείωσε την Αμπέτιο Σχολή, το Πολυτεχνείο του Καΐρου και τις μετέπειτα μεταπτυχιακές του σπουδές με Άριστα. Συνέχισε τις σπουδές του στην Ελλάδα, στην Αγγλία και ΗΠΑ, και είναι σήμερα αυτό που γνωρίζουν όλοι, επιτυχημένος επιστημονικά και κοινωνικά, έχοντας κληρονομήσει βαθιές αξίες από την μητέρα του και την οικογένειά του, με καλή αγωγή και ανθρώπινη αλληλεγγύη. Εγκωμιαστικά για το έργο του Ντένη μίλησαν επίσης ο: κ. Ιάσων Στράτος, πρ. πρόεδρος του ΔΣ της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ) και πρ. Πρόεδρος του ΣΕΒ, ο Δρ. Ντόκος, Γεν Διευθυντής ΕΛΙΑΜΕΠ, ο Σπήλιος Σηλιοτόπουλος, πρ. Υπουργός Εθνικής Άμυνας, ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Πειραιώς κ. Θαν. Πλατιάς, ο Πατήρ Ιγνάτιος από την Αρχιεπισκοπή Αθηνών και ο κ. Κανάκης, Πρόεδρος Γιατρών του Κόσμου. Στην εκδήλωση επίσης παραβρέθηκαν πολλοί πρόεδροι Αιγυπτιακών Σωματείων της Αθήνας.

Ο Κάδμος συγχαίρει για τη σημαντική αυτή διάκριση τον φίλο μας, μέλος του Συλλόγου Αμπετειού Σχολής και λαμπρό Αιγυπτιώτη κ. Ντένη Πλέσσα-Λεωνίδα και εύχεται το παράδειγμά του τόσο στον επαγγελματικό, επιστημονικό αλλά και φιλανθρωπικό τομέα να βρει μιμητές

Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα:

Ο Ντένης Πλέσσας γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου το 1951, φοίτησε στην Αμπέτιο Σχολή και μετέπειτα στην Αεροναυ-

πηγική Σχολή του Πολυτεχνείου του Καΐρου. Ακολούθησαν μεταπτυχιακές σπουδές στην Αγγλία, Cranfield Institute of Technology, Imperial College of Science & Technology και στην Αμερική, University of Southern California. Μετά την μεταπολίτευση ο Ντένης Πλέσσας επιστρέφει στην Ελλάδα και διδάσκει αρχικά στο εδώ Αμερικανικό Πανεπιστήμιο αναλαμβάνοντας συγχρόνως κεντρικό ρόλο στην σχεδίαση και ανάπτυξη της ΕΑΒ, της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας. Το επόμενο επιχειρηματικό του βήμα είναι η ανάληψη βασικού ρόλου στην LockheedMartin, στην περιοχή Ευρώπης, Μέσης Ανατολής και Αφρικής.

Στην περίοδο αυτή πραγματοποιεί δεκάδες επιστημονικές παρεμβάσεις σε διεθνή συνέδρια, ενώ υπήρξε και τακτικός συνεργάτης σε μεταπτυχιακά προγράμματα πανεπιστημιακών ιδρυμάτων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τα τελευταία 30 χρόνια οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις και ειδικότερα η Πολεμική Αεροπορία στηρίχθηκε σημαντικά στη σχέση της με την LockheedMartin. Μία σχέση στην οποία η συμβολή του Ντένη Πλέσσα υπήρξε καταλυτική.

Ο Ντένης γνώρισε την μοναδική σύντροφό της ζωής του και σύζυγό του Γεωργία στην Αθήνα και μαζί δημιούργησαν μια όμορφη οικογένεια που την κοσμούν τέσσερα εξαιρετικά παιδιά , η Σοφία, ο Σπύρος ο Αλέξανδρος και τα τελευταία δυόμισι χρόνια το μικρό διαμαντάκι που λέγεται Κωνσταντίνα. Μια οικογένεια στήριγμα και υπόδειγμα σταθερότητας, δύναμης και έμπνευσης στις καλές αλλά κυρίως στις δύσκολες στιγμές της ζωής του

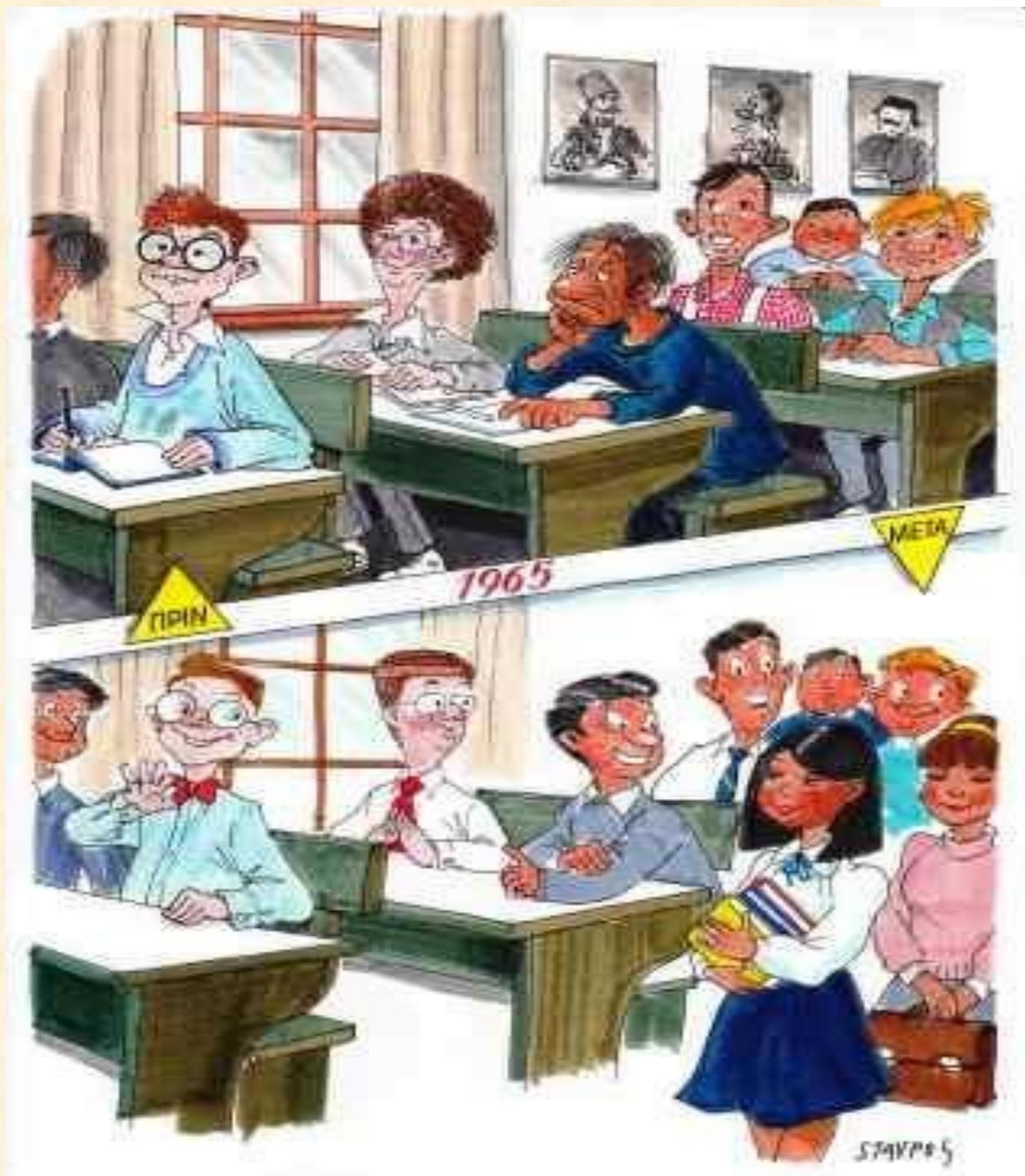
Μέσα στις τάξεις της Αμπετείου

«Κλασσικές φωτογραφίες από τα άλμπουμ του Λάκη Πεζά (1958) και του Αντώνη Πατρινού 1963).»

Το Σκίτσο του Κάδμου

...σχεδιάζει ο Σταύρος Γεωργιάδης

Μία τάξη της Αμπετείου πριν και μετά την άφιξη των κοριτσιών

Ambetios on my mind

.....Νικόλας Σφήκας. *Συνέντευξη στην Πέρσα Κουμούση*

Νικόλας Σφήκας: «Παρομοιάζω το έργο τέχνης, με το νερό ενός πηγαδιού. Προέρχεται από τη γη ή από τη βροχή;»/(Αμπετειανός απόφοιτος 1979/1980)

Πρώτη δημοσίευση FRACTAL

«Τα ζωγραφικά έργα του Νικόλα Σφήκα με θέμα το σκάκι είναι εξαιρετικά και παρουσιάζουν έντονο ενδιαφέρον. Οι διακοσμητικές λεπτομέρειες και τα μοτίβα του είναι υποβλητικά, πρωτότυπα και στην πλειοψηφία τους θυμίζουν ψηφιδωτά. Παρόλο που εμπνέουν το έργο του αρχαίες πηγές, εισάγει τα δικά του προσωπικά στοιχεία. Το έργο του στο σύνολό του χαρακτηρίζεται από θαυμαστή ενάργεια, έντονα και φωτεινά χρώματα και ποικιλία έκφρασης», όπως αναφέρει σε κριτικό σημείωμα της η Denis Mac Colgan, επιμελήτρια στο τμήμα ζωγραφικής και γλυπτικής του Yale Centre for British Art. «Θα έλεγε κανείς ότι η τεχνοτροπία του αποτίει φόρο τιμής στην κλασική ελληνική παράδοση, παρότι ευδιάκριτη είναι και η Αιγυπτιακή επιρροή, αφού ο ζωγράφος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αίγυπτο.»

-Θα αρχίσω με την ερώτηση που απευθύνω συνήθως σε όλους τους συνεντευξιαζόμενους μου: σε ποιο βαθμό η καταγωγή σας έχει καθορίσει τις επιλογές, την αισθητική σας αντίληψη; Η διπλή πολιτισμική ταυτότητα του δημιουργού, λειτουργεί πάντα ευνοϊκά και σε ποιο βαθμό;

Η διπλή πολιτισμική ταυτότητα σε προωθεί να σκέφτεσαι στεροσκοπικά, δηλαδή σε τρεις διαστάσεις. Όχι μόνο του χώρου αλλά του φωτός και του χρόνου. Δεν βλέπεις μονάχα δύο πολιτισμούς από δύο διαφορετικές γωνίες, βλέπεις και τον ήλιο τους που είναι τοποθετημένος σε δύο διαφορετικά σημεία. Σαν επακόλουθο, τις διαφορές των χρωμάτων και των αντανakλάσεων. Μετράς επίσης τη διαφορετική ταχύτητα του χρόνου στις δύο αυτές χώρες. Σαν επακόλουθο, ζεις τις διαφορές των ρυθμών και των ήχων.

-Ποια είναι η σχέση του ζωγράφου με το έργο του;

Άσχετα αν το έργο τέχνης είναι ένα κομμάτι του καλλιτέχνη, ίσως για να μάθουμε αυτήν τη σχέση πρέπει να ερωτηθούμε, γιατί δημιούργησε το συγκεκριμένο έργο. Του περίσσευε ενέργεια ή χρειαζόταν περισσότερη; Παρομοιάζω το έργο τέχνης, με το νερό ενός πηγαδιού. Προέρχεται από τη γη ή από τη βροχή; Θα έλεγα ότι στην πρώτη περίπτωση η σχέση των δύο είναι αρσενική, επιθετική ενώ στη δεύτερη θηλυκή, αμυντική.

-Ο καλλιτέχνης αποτυπώνει πάντα τα συναισθήματά του στα έργα του; πότε οφείλει να αποστασιοποιείται από αυτά; Η αντικειμενική τέχνη λέγεται ότι είναι διαλογιστική ενώ η υποκειμενική είναι νοητική τέχνη. Ισχύει; Ποια είναι η δική σας άποψη;

Άλλοτε η τέχνη αποδεσμεύει την ομορφιά και άλλοτε την ασχήμια. Εξαρτάται πώς επηρεάζεται ο καλλιτέχνης από την καθημερινότητα. Για μένα δεν υπάρχει κανόνας, ούτε είμαι ικανός να κρίνω τον τρόπο που επιλέγει ο καθένας για να διευρύνει τη συνείδησή του.

-Ποια είναι εκείνα τα ρεύματα που σας έχουν επηρεάσει περισσότερο; Ποιοι ζωγράφοι άσκησαν τη μεγαλύτερη επιρροή στη φιλοσοφία, τη θεματολογία αλλά και στην τεχνοτροπία σας;

Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι δέχθηκα τη μεγαλύτερη επιρροή από τον Κλιμτ. Η αλήθεια είναι ότι πολύ αργότερα κοίταξα αυτόν τον υπέροχο ζωγράφο. Αποτύπωνά την ανατολή και πάντα απορούσα γιατί και πώς ο Κλιμτ πέτυχε να την αποδώσει χωρίς να την έχει ζήσει. Η τεχνοτροπία μου επηρεάστηκε από τον Ντωμιέ. Φιλοσο-

φικά με επηρέασε ο Κλέε και λιγότερο ο Καντίνσκυ. Επίσης, ευδιάκριτη είναι η αρχαιοελληνική, κοπτική, ισλαμική και γοτθική επιρροή στη θεματολογία μου. Έχω μια αδυναμία στους προαφελίτες αλλά και σε άλλους καλλιτέχνες ιδίως στον Σερά και τον Βερμέερ.

-Το σκάκι ως ζωγραφικό θέμα διακρίνεται και κυριαρχεί στα περισσότερα από τα έργα σας. Πώς προέκυψε αυτή η σχέση;

Όταν ανέπτυξα την τεχνική μου παρατήρησα ότι επαναλαμβάνω θέματα, φυσικά με διαφορετικό τρόπο, που διατυπώθηκαν χιλιάδες φορές. Έφθασα στο σημείο να ξαναβλέπω ένα τελειωμένο έργο μου και να λέω «παρόμοιο θέμα ζωγράφησε ο τάδε, ο τάδε και ο τάδε!». Την ίδια περίοδο με απασχολούσε έντονα το πνευματικό στην τέχνη. Η αγάπη μου για το σκάκι και η επιθυμία μου για μια καινοτομία με ώθησε στο Ρέτρο-σαχ. Πρόκειται για μια θεωρία για τη μεταφυσική διάσταση ζωγραφικής και σκακιού βασισμένη στη χωροχρονική εξέλιξη της κίνησης στη σκακιέρα. Η θεωρία αυτή από νωρίς έγινε αρχικά γνωστή στον χώρο του σκακιού και στη συνέχεια την αγκάλιασε και ο ξένος τύπος.

- Πότε δικαιώνεται ένας καλλιτέχνης κατά τη γνώμη σας;

Η μοίρα επιλέγει τη στιγμή!

-Πώς ορίζουμε την τέχνη και ποια είναι τα κριτήρια που διέπουν έναν καλλιτέχνη;

Ένας ασαφής ορισμός της τέχνης είναι «Τέχνη είναι οτιδήποτε σου κάνει κλικ». Μ' αυτόν τον τρόπο όλοι είναι ή τουλάχιστον μπορούν να γίνουν καλλιτέχνες. Ο εραστής, ο μάγισσας, ακόμη και ο υδραυλικός! Θυμάμαι ένας υδραυλικός στην Αίγυπτο μου είπε «Είμαι καλλιτέχνης! Έδωσα μια όμορφη καμπυλωτή πορεία στη σωλήνα, τη στιγμή που κάποιος άλλος θα έφτιαχνε ένα αντιαισθητικό ζιγκ-ζαγκ». Λίγοι φωτογράφοι γνωρίζουν ότι η φωτογραφία δεν είναι τέχνη γιατί οι άλλοι αγνοούν ότι η εργασία τους προϋποθέτει αποκλειστικά γνώσεις σύνθεσης και φωτισμού. Το ίδιο πιστεύουν και οι αρχιτέκτονες. Η αρχιτεκτονική είναι «τεχνική επιστήμη» δεν είναι «επιστημονική τέχνη». Παραδείγματος χάριν, δε μπορώ να φτιάξω ένα κτήριο που να μην στηρίζεται πουθενά, ενώ μπορώ να το ζωγραφίσω. Όσοι ενδιαφέρονται για τον ορισμό της τέχνης αξίζει να διαβάσουν το βιβλίο της Cynthia Freeland «Μα είναι αυτό τέχνη;». Μπορεί να μην διατυπώνει τον ορισμό αλλά λέει στους φαντασιόπληκτους «Έλεος!». Κατά την άποψή μου, για να γίνεις αληθινός καλλιτέχνης πρέπει να περάσεις τουλάχιστον τα δύο πρώτα από τα τρία επίπεδα που θα σας πω. Αρχικά να γίνεις καλός τεχνίτης. Δηλαδή, να ξέρεις να αντιγράφεις ό, τι βλέπεις, αν πρόκειται για ζωγράφο, ή ό, τι ακούς αν πρόκειται για μουσικό. Ακόμη και αν είσαι συγγραφέας πρέπει να έχεις περάσει από το στάδιο της μετάφρασης, αυτό ήδη εσείς το γνωρίζετε πολύ καλύτερα. Θεωρώ απαραίτητη αυτήν τη γνώση καθώς βοηθά στο επόμενο επίπεδο, το οποίο είναι να διατυπώνεις με ακρίβεια ό, τι φαντάζεσαι. Το λέω αυτό γιατί γνώρισα καλούς τεχνίτες χωρίς να έχουν την ικανότητα να φανταστούν. Ένα παράδειγμα αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος των αγιογράφων. Τέλος, για να ολοκληρωθείς σαν καλλιτέχνης, πρέπει να οραματίζεσαι, και αυτό προϋποθέτει, για ένα μεγάλο διάστημα, απομόνωση.

-Η Ελλάδα προσφέρει ευκαιρίες σε ένα νέο καλλιτέχνη; Τι θα λέγατε σε ένα νέο άνθρωπο που θέλει να ασχοληθεί με τη ζωγραφική;

Να μην μείνει δέσμιος της παραδοσιακής τέχνης. Να ασχοληθεί επιμελώς και με τη διαδραστική. Οι νέοι άνθρωποι κουράζονται να βλέπουν διαρκώς στάσιμες σκηνές, πίνακες, αγάλματα κλπ. Αναζητούν μια εναλλαγή, μια ταχύτητα. Χρειάζονται τα e-books, να πατάνε enter και να πληροφορούνται από βιντεάκια. Με μια κίνηση χεριού ή σκέψης να στέλνουν και να παίρνουν πληροφορίες.

-Ποια είναι η γνώμη σας για τη εμπορευματοποίηση της τέχνης;

Η εμπορευματοποίηση δεν κοιτούσε πάντα την τέχνη. Σήμερα η κρίση οδηγεί αυτό το είδος του χρηματιστηρίου να ψάχνει νέους δρόμους. Ένας απ' αυτούς είναι η συνεργασία της με την τεχνολογία.

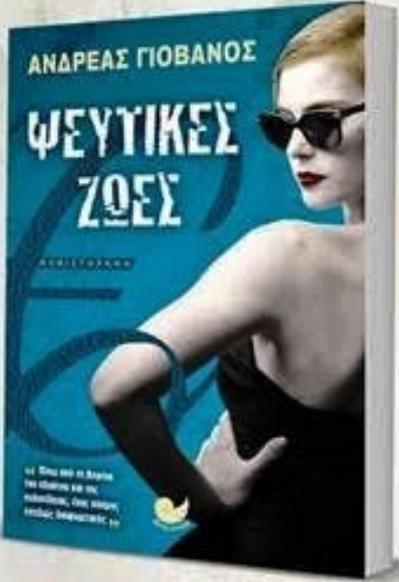
-Τα μέσα δικτύωσης έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στη διάδοση ενός έργου συχνά όμως έργων άνευ αξίας. Παρόλα αυτά ο καλλιτέχνης έχει την αίσθηση ότι δεν υπάρχει αν δεν προβάλει το έργο του σε αυτά. Ποια είναι η γνώμη σας; Πώς θα μπορούσε να προβληθεί καλύτερα το έργο ενός καλλιτέχνη σε ένα ευρύτερο κοινό;

Πάντα η ζήτηση ενός έργου υπαγόρευε την εμπορική του αξία, άσχετα αν είχαν προ καιρού επινοηθεί διάφοροι μέθοδοι να ανεβάζουν τη στάθμη αυτής της ζήτησης προς όφελος μιας μικρής ομάδας εμπόρων. Θέλω να πω ότι το έργο δε συσχετίζεται πάντα με την πολυτέλεια να ενεργοποιεί τα εγκεφαλικά κύτταρα της μεγαλύτερης μερίδας των ανθρώπων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Μόνα Λίζα, που είναι ανίκανη να μιλήσει στους περισσότερους. Οι παλιοί τρόποι που έκαναν ευρέως το έργο γνωστό, σήμερα έχουν αλλάξει καθώς το παραδοσιακό παζάρι μετατράπηκε σε διαδικτυακό και όχι μόνο. Έτσι οι ρόλοι ανατράπηκαν, ο καλλιτέχνης προσεγγίζει το κοινό και όχι το κοινό τον καλλιτέχνη, με αποτέλεσμα να χάνουμε πολλαπλάσιο χρόνο. Επίσης, οι ιστοχώραι δεν έχουν περιορισμούς, όπως οι γκαλερίες. Η ιντερνετική πύλη είναι ανοικτή για όλους, αλλά ιδιαίτερη αξία έχει ποιος θα περάσει πρώτος, ποιος δεύτερος κλπ. Δηλαδή σε ποια κατάταξη θα εμφανίζεται το έργο ή το θέμα όταν γίνεται αναζήτηση στο google. Και ως προς αυτό, πάντα υπάρχουν διάφοροι τρόποι με το αντίστοιχο αντίτιμο. Ευχαριστώ πολύ.

Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Helwan, Καΐρου. Εκπόνησε τη διδακτορική διατριβή του στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Έχει στο ενεργητικό του 24 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, πολλές ομαδικές και έχει βραβευτεί επανειλημμένα. Έκανε πολλές ομιλίες και έχει συγγράψει πρωτότυπες εργασίες και αρθρογραφήσει σε περιοδικά. Το 1994 επινόησε το Ρέτρο-σαχ όπου αναπτύσσει μια θεωρία για τη μεταφυσική διάσταση ζωγραφικής και σκακιού βασισμένη στη χωροχρονική εξέλιξη της κίνησης. Το όνομά του συμπεριλαμβάνεται σε πολλά λεξικά και εγκυκλοπαίδειες, όπως Λεξικό Ελλήνων Καλλιτεχνών, Ζωγράφοι – Γλύπτες – Χαράκτες, τομ. 4, Αθήνα 2000 και Κεφαλής Χρήστος, Σκακιστική Εγκυκλοπαίδεια, Αθήνα 2008. Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές Συλλογές και Πινακοθήκες.

<http://sphicas.weebly.com/> E-mail: sphicasnicolas@gmail.com

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Οι Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΟΣ και το Public Συντάγματος σας προσκαλούν στην παρουσίαση του βιβλίου του *Ανδρέα Γιobάνου*

ΨΕΥΤΙΚΕΣ ΖΩΕΣ

την Πέμπτη 7 Ιουλίου 2016, ώρα 19:00

Για το βιβλίο θα μιλήσουν η Ελένη Κεκροπούλου, εκδότρια-συγγραφέας, η Πέρσα Κουμούση, συγγραφέας και ο συγγραφέας.

Αποσπάσματα θα διαβάσουν οι ηθοποιοί Βίκυ Κολτσιδά και Χρήστος Μαραθιάς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, Αθήνα, Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

Αποσπάσματα από ρεπορταζ στην εφημερίδα «ΚΑΪΡΟΝ»

..... γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου απόφοιτος του 1967

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Στην εφημερίδα «Κάιρον» βρήκα ένα μεγάλο ρεπορτάζ για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου στο Κάιρο. Μου φάνηκε κατάλληλο για τις μέρες και σας στέλνω μερικά αποσπάσματα. Εννοείται όχι για να κλάψουμε για «περασμένα μεγαλεία» (νισάφι πια!) αλλά για να χαιρόμαστε που ζήσαμε στην Αίγυπτο.

Στο Μούσκι οι ελληνικές σημαίες δημιουργούσαν γαλανόλευκο θόλο... Εκπεπληγμένοι οι κάτοικοι της πρωτεύουσας είδον την πρωϊαν της ενδόξου ημέρας την πόλιν άπασαν κεκοσμημένην υπό ελληνικών σημαιών, δαφνοστολισμένων θριαμβευτικών ασφίδων, εκφραστικών επιγραφών και εικόνων παριστώσων τα κυριώτερα επεισόδια του υπερανθρώπου εκείνου υπέρ ελευθερίας αγώνος των πατέρων ημών· από της 6ης πρωϊνής ώρας ρεύμα πυκνόν πλήθους διηυθύνετο προς τον πατριαρχικόν ναόν, θαυμάζον καθ'οδόν την φιλοκαλίαν μεθ'ής είχαν κοσμηθή τα κυριώτερα των ελληνικών καταστημάτων και την δυσαρίθμητον πληθύν των σημαιών, αίτινες, εν Μουσκίω ιδία, απετέλουν ωραίον κυανόλευκον θόλον υπό τον γελώντα σαπφείρινον ουρανόν της Αιγύπτου.

Στο δρομάκι που οδηγεί στο Πατριαρχείο... Ο θαυμασμός μετεβάλετο εις συγκίνησιν ότε, εισερχόμενον [το πλήθος] εν τω εις τα Πατριαρχεία άγοντι μικρώ δρομίσκω και διερχόμενον κομψοτάτην εκ δάφνης σημαιοστόλιστον ασφίδα, διέκρινε το εξωτερικό του ναού μετά σημαιών ηυπρεπισμένον. Τας στήλας του ναού εκόσμουσ σημαιοστόλιστοι ασφίδες, εφ' ών ήσαν εγγεγραμμενα τα ονόματα των μαρτύρων Ρήγα και Γρηγορίου του Ε', και των αγωνιστών Γερμανού, Μπότσαρη, Διάκου, Κολοκοτρώνη, Καραϊσκάκη [...]. Εν αρχή της λειτουργίας [...] εισήλθον οι μαθηταί και αι μαθήτριάι των εκπαιδευτηρίων της Κοινότητος μετά των σημαιών αυτών κρατούντες δάφνης κλάδους, και παρετάχθησαν εν των μέσω του ναού.

Επίσημοι από τη Ρωσία και τις ΗΠΑ... και παιανίζοντες μουσικοί θίασοι. Ολίγον δε προ της δοξολογίας αφίχθησαν ο Πρόξενος ημών αξιότιμος κ. Ράλλης, μετά του υποπροξένου κ. Ι. Μητσάκη, ο Γενικός Πρόξενος και Πολιτικός Πράκτωρ της Ρωσσίας κ. Χίτροβος, φέρων την στολήν του αυλάρχου του Αυτοκράτορος, [...], ο εν Καΐρω Πρόξενος της Γαλλίας, ο Γενικός Πρόξενος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής κ. Πομερόυ, ο πρώην Πρόεδρος του Πρωτοδικείου Καΐρου, ο νυν δε Ολλανδός δικαστής κ. Στόπελαρ, άπαντες οι φέροντες το παράσημον του Σωτήρος και πολλοί ξένοι, υποδεχθέντες υπό της Επιτροπής της Κοινότητος, των εκλεκτών μουσικών θιάσων των ωδικών καφενειών Ελδοράδου και Αιγυπτιακού παιανιζόντων τον εθνικόν ύμνον και άλλα ελληνικά εμβατήρια. [...]

Οι μαθήτριάι του Παρθεναγωγείου ψάλουν τον εθνικό ύμνο... Μετά το τέλος της δοξολογίας [...] αι μαθήτριάι του Παρθεναγωγείου, παραταχθείσαι παρά την δυτικήν του ναού πύλην, έψαλαν τον εθνικόν ύμνον και το εις τα Ψαρά επίγραμμα του δαφνοστεφούς εθνικού ποιητού Σολομού, διακοπτόμεναι υπό των επανειλημμένων του συγκεκινημένου μέχρι δακρύων λαού ζητωκραυγών. Ωρα ολόκληρος παρήλθε πριν η κατορθωθή η έξοδος από των Πατριαρχείων του συνελθόντος λαού, εις πολλάς χιλιάδας υπολογισμένου. [Οι επίσημοι στη συνέχεια πηγαίνουν στην προξενική κατοικία όπου παρατίθεται δεξίωση].

Η Κοινότητα επισκέπτεται τον ευεργέτη Ευ. Αχιλλόπουλο... Μετά την προσφοράν εκλεκτοτάτων αναψυκτικών ποτών και ανταλλαγήν ειλικρινών φιλοφρονήσεων, η Επιτροπή της Κοινότητος μετά του προεδρεύοντος Αγίου Λιβύης [...] μετέβη παρά των μεγάλω της Κοινότητος ευεργέτη κ. Ευαγγέλω Αχιλλοπούλω, ον εν ονόματι της ευεργετηθείσης Κοινότητος συνεχάρη, ευχηθείσα αυτώ μακροβιότητα επ' αγαθώ της νεολαίας, υπέρ της διανοητικής αναπτύξεως της οποίας, μιμητής των Ζωσιμάδων, Καπλανών, και Αρσακών, τσαούτα εδαπάνησεν εν τη ιδία πατρίδι και ενταύθα. [...]

Τα ελληνικά καταστήματα συναγωνίζονται με φωταψίες... Την εσπέραν λαμπροτάτη φωταψία απασών των εις τας κεντρικότερας οδούς οικιών και εμπορικών καταστημάτων επέστειπε τον ενθουσιώδη ορτασμόν της ενδόξου ημέρας. Χιλιάδες λαού ευρωπαϊών και εγχωρίων μέχρι βαθείας νυκτός περιήρχοντο τας κυριωτέρας οδούς, θαυμάζοντες τας πολυτελείς φωταψίας, ων διεκρίνοντο αι του κ. Α. Χωριατοπούλου, δια την ανατολικήν πολυτέλειαν και το πολυδάπανον, η του κ. Σαρίδη δια την κομψότητα, [...] αι των κ.κ. Χατζή Κ. Βασιλείου (Καφ. Κρήνη), Ε. Πετιχάκη, Γ. Κοντογεώργη (Καφ. Κρήτη), Αδ. Δετορέλλη (Ξενοδοχείον Αίγυπτος), Γεωργίου Δράκου (Ξενοδοχείον Παράδεισος), Ιωάν. Γεωργιάδου (Cafe della Posta) [...].

... και πατριωτικές επιγραφές. Εκ των επιγραφών εκφραστικώτεροι ήσαν οι τεθείσες υπό του κ. Ε. Πετράτου «Ζήτω η απελευθέρωσις και εις εν ένωσις της ελληνικής φυλής», [...] «Ε, πότε να ξυπνήσωμεν κ' εμείς, παιδιά καϋμένα, Στου Ρήγα πάλι το χορό, Και ν'ασπασθώμεν το σταυρό, Μ'αδέλφια πονεμένα!».

Γάλλοι και Ιταλοί συμμετέχουν με «Νίνα!» και μουσικό show με δάδες... Κατά την ενάτην και ημισείαν εσπερινήν ώραν οι αποικίαι των Γάλλων και Ιταλών φιλαδέλφως συμμετέσχον της εορτής, οργανώσασαι μεγαλοπρεπή μετά σημαίων, μουσικής και δάδων επίδειξιν κάτωθι του ημετέρου προξενείου και εις τας κυριότερας οδούς της πόλεως. Τα «ζήτω» μετά των «νίνα» και «νίνερε» καλύπτοντα τας αθανάτους στροφάς της Μασσαλιώτιδος και του ύμνου της ελευθερίας, ενεθουσίασαν άπαντας, ευχηθέντας την σύσφιξιν των συγγενικών δεσμών των ενούντων τους τρεις αγλαούς βλαστούς του μεγάλου ελληνολατινικού δένδρου υπό την σκιάν του οποίου παρήχθη παν ό,τι τέλειον και ευγενές δύναται να επιδείξη η ανθρωπότης.

Από παράθυρα και εξώστες, ο κόσμος χαιρετά το πλήθος που πορεύεται μέχρι το ανθοστόλιστο «Ελδοράδο».C Του πλήθους ανερχομένου εις πολλές χιλιάδας και αδυνάτου ούσης της ανόδου απάντων εις το Προξενείον, εσχηματίσθη Επιτροπή ήτις, δια του κ. Π. Ζιρώ, αρχισυντάκτου του «Αιγ. Βοσπόρου» και του κ. Μεσσίνα, εξέφρασε τας υπέρ του μεγαλείου της Ελλάδος ευχάς των αδελφών αποικιών. [...] η συνοδεία ανεχώρησεν ενθουσιωδώς χαιρετούμενη υπό των εν οδοίς και τοις εξώσταις και παραθύροις ισταμένων και μετά βραχείαν παραμονήν εν τω εις ανθόκηπον μεταβληθέν [...] καφενείον Ελδοράδο, διελύθη ησύχως αφού επανειλημμένως εζητωκραύγασεν υπέρ της Ελλάδος, της Γαλλίας, Ιταλίας και της ευημερίας και απολυτρώσεως της φίλης Αιγύπτου.

ΣΗΜ.: Το 1884 τα παροικιακά θέματα διαχειριζόταν η Ελληνορθόδοξος Κοινότητα Καΐρου (1856-1904) με επικεφαλής τον εκάστοτε πατριάρχη Αλεξανδρείας. Το 1884 πατριάρχης ήταν ο Σωφρόνιος Δ΄. Το 1883 ο Ευ. Αχιλλόπουλος είχε ανακοινώσει τη μεγάλη δωρεά του υπέρ του κοινοτικού παρθεναγωγείου.

Αποσπάσματα από ρεπορτάζ στην εφημερίδα «Κάιρον», φύλλο 31ης Μαρτίου 1884, σελ. 1 και 2 (Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων).

Αντιγραφή και μεσότιτλοι: Μαρία Αδαμαντίδου, Αθήνα, 20 Μαρτίου 2016.

Απολυτήριο του έτους 1905 και φωτογραφία του Ιωάννη Ευγενίδη, παππού του Γιάννη Οριέτα .

Το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου τρέχει να προλάβει... την «ενωτική πα-
ρέλαση» του Κάδμουσχεδιάζει ο Σταύρος Γεωργιάδης

Στερνά λόγια για τον Χαράλαμπο (Χάρη) Τσιλτικλή που τίμησε και το Σύλλογο της Αμπετείου Σχολής κατέχοντας την θέση του Α΄ Αντιπροέδρου.

Η οικογένεια του Κάδμου και του Συλλόγου μας θρηνεί τον θάνατο του αγαπητού μας φίλου, Χάρη Τσιλτικλή. Ο Χάρης, ο Τάκης Σφακιανόπουλος, ο Μίμης Πιερής κι'εγώ μαζί ξεκινήσαμε τον Σύλλογο Αμπετείου Σχολής στην Αθήνα το 1996. Η βοήθεια του στο ξεκίνημα μας ήταν ανεκτίμητη και ο Χάρης ήταν πάντα μαζί μας στις εκδηλώσεις και στις εκδρομές μας.

Ο αρχισυντάκτης του Κάδμου, στον χαιρετισμό του, σωστά γράφει ότι ο Χάρης σαν Αντιπρόεδρος του Συλλόγου μας βοήθησε, ενέπνευσε, συμβούλεψε και καθοδήγησε στα πρώτα βήματα του Συλλόγου μας και στον Κάδμο. Οι στενοί φίλοι του Χάρη, Μιχάλης Κωβαίος και Μιχάλης Μπίσκος, στην σελίδα αυτή, τον αποχαιρετούν με αγάπη για τον άνθρωπο, σεβασμό για τον επιστήμονα και θαυμασμό για τον δάσκαλο Χάρη.

Τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στην οικογένεια του. Αιωνία σου η μνήμη Χάρη, φίλε μας αγαπητέ.

Νικόλας Βαδής

Έφυγε για το μεγάλο ταξίδι στις 19 Απριλίου 2016, ο Ακαδημαϊκός Ιατρός, ο Επιστήμων, ο Ερευνητής, ο Συγγραφέας, αλλά προπαντός ο αγαπητός σε όλους εμάς Καϊρινός συντοπίτης μας, ο Χάρης ο Τσιλτικλής .

Η απώλεια είναι μεγάλη και τα λόγια που μπορούν να περιγράψουν αυτήν την εξέχουσα λαμπρή προσωπικότητα σίγουρα δεν καλύπτονται με τα ολίγα στερνά που του αφιερώνουμε από ψυχής σήμερα οι Καϊρινοί της Ελλάδος.

Ο Χάρης μπορεί επάξια να κατέκτησε σημαντικές θέσεις σε όποιο τομέα ασχολήθηκε επαγγελματικά, ωστόσο ποτέ του δεν ξέχασε τις ρίζες του, ως Καϊρινός έδωσε το παρών του στους Καϊρινούς συλλογικούς φορείς της Αθήνας και άφησε ανεξίτηλη την σφραγίδα του στο πέρασμά του από αυτούς. Στον Σύλλογο Ελλήνων Καϊρου μας τίμησε κατέχοντας την θέση του Αντιπροέδρου, όπου η δράση του μας δίδαξε πολλά.

Φίλε μας Χάρη, οι Καϊρινοί της Ελλάδος με μεγάλη θλίψη και οδύνη σου απευθύνουν το στερνό αντίο, θα μας λείψεις πολύ, σου ευχόμαστε καλό ταξίδι και θα σε θυμόμαστε για πάντα.

Μιχάλης Μπίσκος—Πρόεδρος Συλλόγου Ελλήνων Καϊρου

Στις 20 Απριλίου 2016, η οικογένειά του και λίγοι, πολύ καλοί του φίλοι, συνοδεύσαμε το Δρα Χαράλαμπο (Χάρη) Τσιλτικλή στην τελευταία του κατοικία. Τον Χάρη, τον Καϊρινό, Αμπετεϊανό Αιγυπτιώτη, πάντα ευγενικό και σ' όλη του τη ζωή με το χαμόγελο, έλληνα επιστήμονα ιατρό βιοπαθολόγο, πολύγλωσσο λεπτολόγο άνθρωπο, ο οποίος σε κάθε περίπτωση γνώριζε πώς να φερθεί και τι να πει.

Γεννήθηκε στο Κάιρο όπου τελείωσε το Ελληνικό Γυμνάσιο. Ορφανός και από τους δύο του γονείς από τα 14 του χρόνια ήλθε στην Ελλάδα για ανεύρεση εργασίας και μπήκε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας. Το 1964 έλαβε το πτυχίο ιατρικής. Εκπόνησε τη Διδακτορική διατριβή στο Μικροβιολογικό Εργαστήριο του Σισμανογλείου Νοσηλευτικού Ιδρύματος και αναγορεύτηκε διδάκτωρ το 1967. Το 1974 απέκτησε την ειδικότητα της Κλινικής Χημείας. Εργάστηκε και, χρονικά, υπήρξε Διευθυντής του Μικροβιολογικού εργαστηρίου - στο Σισμανογλείο 1972 – 1976 - στο Δρομοκαϊτίο Θεραπευτήριο 1979 – 1980 - στο Γενικό Νοσοκομείο Παμμακάριστος 1980 - 1985 και το 1986, εξελέγη Διευθυντής της Σχολής Επαγγελματιών Υγείας και Πρόνοιας του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος της Αθήνας. Από τότε επανεκλέγεται Διευθυντής το 1988, 1990, 1995 και το 1997 εκπροσώπησε με Υπουργική απόφαση το Τ.Ε.Ι. για 3 χρόνια στο Γνωμοδοτικό Συμβούλιο για τα Ναρκωτικά. Πολύ τιμητικό για τον ίδιο το ότι υπήρξε προσωπικός ιατρός του Προέδρου της Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Τσάτσου και του Προέδρου της ΕΔΑ Ηλία Ηλιού.

Υπήρξε Α΄ Αντιπρόεδρος του Ελληνικού τμήματος της Διεθνούς Ένωσης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Α΄ Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και Α΄ Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Καϊρου, Ειδικός Γραμματέας και Έφορος Πολιτιστικών του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων.

Συνέγραψε 3 διδακτικά βιβλία, το δε 4ο βιβλίο με τίτλο "Μυκοβακτηρίδια" κυκλοφόρησε το 1985 και βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών. Επίσης συνέγραψε (2004) το "Η Ιατρική στην Αρχαία Αίγυπτο" για το οποίο ζήτησε, τιμητικά από τον γράφοντα και τη συμπολίτισσά του, συγγραφέα κ.Πέρσα Κουμούτση να κάνουν (Οκτώβριο 2005) την παρουσίασή του στο Μορφωτικό Κέντρο της Αιγυπτιακής Πρεσβείας. Συνέγραψε επίσης το " Εστι μεν ουν Ελλάς και η Μακεδονία" (εκδ. όμιλος ΙΩΝ).

Με πολλές τιμητικές διακρίσεις και βραβεία, μεταξύ των οποίων "Τιμητικό Πλακίδιο" και Δίπλωμα Τιμής (1999) του Επιστημονικού Συμβουλίου του Ινστιτούτου Τεχνολογικής Εκπαίδευσης" σε αναγνώριση συνεισφοράς του στο έργο της ανάπτυξης της Τριτοβάθμιας Τεχνικής Εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια της θητείας του ως Προέδρου και Προϊσταμένου του Ι.Τ.Ε. Την 1 Μαρτίου 2000 το ΔΣ του Συλλόγου Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής που εδρεύει στο Κάιρο, σε " Ένδειξη Τιμής και Εκτιμήσεως" του απένεμε, σε πανηγυρική τελετή, Μετάλλιο του Χρυσού Ιωβηλαίου του Συλλόγου συνοδευόμενο από τιμητικό δίπλωμα.

Χάσαμε ένα Καλό, ένα Άξιο Άνθρωπο, ένα Καλό Φίλο. Συλλυπούμαι την αγαπητή του σύζυγο που στάθηκε κοντά του και τον στήριξε τόσα χρόνια και κάθε μέλος της οικογένειάς του.

Μιχάλης Χ. Κωβαίος.

ΤΑΞΗ ΤΟΥ 1965

ΑΜΕΝΤΑΣ -ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ-ΑΝΑΣΟΥΤΖΗΣ-ΚΑΡΚΑΣΗΝΑΣ— — — —-ΠΡΑΣΙΝΟΣ

ΜΠΕΚΑΤΟΡΟΣ-ΚΕΛΑΪΔΙΤΗΣ— ΤΟΛΙΟΣ-ΜΠΑΡΑΜΙΛΗΣ

**Από την εκδρομή στην
Αθήνα των αποφοίτων
του 2016 της Αμπετείου
Σχολής**

Νικόλας Ακάρας : Οκλαδόν, 2^{ος} από αριστερά.

Φωτογραφία της 3ης Δημοτικού στην παλιά Αμπέττειο την 15η Απριλίου 1938 από το άλμπουμ της οικογένειας Ακάρα στην Κύπρο.

Φωτογραφία του κ. Παπαδόπουλου στο τελευταίο μάθημα της Κοσμογραφίας στην έκτη Γυμνασίου (Πρακτικό – 1963).